

Continua la mobilització pel manteniment de les unitats i els llocs de treball

Els centres afectats per l'arranjament, com el Ciutat d'Oviedo, a Torrevieja, i el Ciutat de Cremona, d'Alaquàs, protagonitzen la resistència a les retallades

>pàg. 3

La nostra escola és l'escola en valencià

En 2011, STEPV publicava l'informe "De l'entrebanc a la involució", sobre el valencià en l'ensenyament. Aquell informe descrivia un sistema educatiu que tenia com a característica principal una triple fragmentació: com més cap al sud del territori, menys valencià; com més edat té l'alumnat, menys valencià; com més ensenyament

concertat, pagat amb diners públics, menys valencià. Una revisió de la situació en 2014 confirma que no s'ha avançat ni una mica tan sols. A més, el desenvolupament normatiu dels programes plurilingües que impulsa la Conselleria, creen nous perills per a la normalització del valencià com a llengua de l'ensenyament.

>pàg. 7-10

"Necessitem una llei de normalització lingüística"

Entrevista a Vicent Moreno

>pàg. 9

Mesures per a la inaplicació de la LOMQE

Propostes del Sindicat a la comunitat educativa

>pàg. 4

La càrrega de treball burocràtic dificulta la pràctica docent

>pàg. 5

STEPV subscriu el manifest "L'Educació que ens Uneix"

>pàg. 16

EN PRIMER PLA MOBILITZACIONS CONTRA LES RETALLADES

EDITORIAL

Imaginem la nostra escola

Si la LOMQE és la plasmació a l'Estat espanyol d'un ampli moviment global de reformes que tendeixen a la privatització dels sistemes educatius públics, amb les seues peculiaritats de recentralització i d'impuls a la Religió, la política educativa de la consellera María José Catalá és "uno de los mejores apoyos para desarrollar e implementar con éxito" la LOMQE. Són paraules de Monserrat Gomendio, secretària del Ministeri d'Educació: "La labor que ella ha realizado en esta autonomía representa una especie de proyecto piloto de muchas cosas de las que se quieren desarrollar".

No ens consta que Gomendio llija l'Allioli, però això ja ho havíem dit en l'últim número: el País Valencià ha esdevingut una mena de "pis pilot" de la reforma educativa a l'Estat i a Europa. Ja se'n poden entrellucar els efectes: tancament d'escoles públiques, com el Ciutat de Cremona o el Ciutat d'Oviedo; aplicació de criteris empresarials de productivitat a través del contracte programa, amb atenció als resultats a curt termini en les xifres de fracàs escolar; sobrecàrrega de treball docent i burocràtic al professorat, que impossibiliten una altra educació que no siga la preparació de les revàlides o les proves diagnòstiques; acomiadaments massius de professorat interí i reducció dràstica dels recursos disponibles als centres; tancaments de línies en valencià, com el cas del Pare Català de València. I regals a les patronals de l'escola privada perquè construeixen els seus centres, laics o religiosos, sobre les ruïnes de les escoles públiques.

Mentrestant, el Sindicat ha signat el manifest "L'educació que ens uneix", que recull uns quants dels principis del model d'escola a què aspirem. A més, els propers 4 i 5 d'abril ens reunirem totes i tots en l'Escola Sindical de Primavera, a Benidorm, per a debatre en positiu les nostres propostes per a una escola basada en l'esperança i en l'aspiració a una societat justa, digna i joiosa, que afirme la vida davant el camí cap a l'obscuritat a què ens aboquen les propostes de la consellera. Et cridem a compartir una vesprada de divendres i un dissabte on, amb temps i esplai, imaginem junts l'escola que ens mereixem, com a docents i com a ciutadans d'aquest país.

El professorat reivindica les seues condicions laborals i l'escola pública en els carrers

El Sindicat anuncia mobilitzacions per als pròxims mesos

Allioli

ÈPOCA IV - Núm. 256 - MARÇ 2014

SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV)

DIRECTOR: Amadeu Sanz • **REDACCIÓ:** Marc Candela, Juli Capilla, Beatriu Cardona, Vicent Mauri • **COL-LABORACIÓ:** Xavi Izquierdo, Vicent Monroig, Lola Navarro, Antoni Josep Soriano • **REVISIÓ LINGÜÍSTICA:** Antoni Josep Soriano • **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Jordi Boluda, Amadeu Sanz • **ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT:** Juan de Mena, 18, bxs. 46008 València. **Telèfon** 96 391 91 47 • **Fax** 96 392 43 34 • **alloli.stepv@intersindical.org** • **www.intersindical.org/stepv** • **TIRATGE:** 15.000 exemplars • **ISSN:** 1576-0197 • **DEPÓSIT LEGAL:** V-1.454-1981 • **FRANQUEIG CONCERTAT:** 46/075 • **INTERINDICAL VALENCIANA - ALACANT:** Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005. Tel. 965985165 • **ALCOI:** Oliver, 1-5a. 03802. Tel. 966 54 06 02 • **ALZIRA:** Av. Luis Suñer, 28, 16. 46600. Tel. 96 240 02 21 • **ELX:** Maximilià Thous, 121, bxs. 03201 Elx. Tel. 966 22 56 16 • **CASTELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003. Tel. 964 26 90 94 • **GANDIA:** Sant Pasqual, 13, 1r, dta. 46700. Tel. i Fax. 96 295 07 54 • **VALÈNCIA:** Juan de Mena, 18, bxs. 46008 València. Tel. 963919147 • **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2a. 46800. Tel. 96 228 30 67 • **UNIVERSITAT D'ALACANT:** Edifici Ciències Socials. Tel. 965 90 95 12 • **UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ:** Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964 72 88 12 • **UNIVERSITAT DE VALÈNCIA:** Blasco Ibáñez, 21. Tel. 96 398 30 18 • **UPV:** Camí de Vera, s/n. Tel. 96 387 70 46 • **UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX):** Maximilià Thous, 121, bxs. Tel. 966 22 56 16 • **UNIVERSITAT CARDENAL HERRERA - CEU:** Alfara del Patriarca. Tel. 96 387 70 46 • **UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER:** Godella. Tel. 96 387 70 46.

Allioli

Els carrers d'Alacant, València i Castelló van acollir, el 15 de febrer, de manifestacions a favor de les condicions laborals del professorat, el manteniment de les unitats d'infantil i primària en l'arranjament escolar i en contra de la LOMQE, sota el lema "Pels nostres drets".

Convocats per STEPV, el professorat va tindre una nova oportunitat de reclamar el 100% del salari –que ja hauríem d'haver recuperat el gener de 2014, però que l'acord de retallades prorroga fins a 2015–; la restitució de les plantilles, del professorat despatxat i de l'acord de professorat interí de 2010; la reducció de les ràtios, de la càrrega lectiva i la desburocratització de la tasca docent. De més a més, s'hi reivindicava el manteniment de les unitats

d'infantil i primària, que retalla la proposta d'arranjament escolar, i la retirada de la LOMQE, que s'aplicarà el curs que ve en primària i FP bàsica.

Amb aquestes manifestacions, STEPV manté el compromís amb el professorat i la comunitat educativa de sostenir una lluita constant en el temps per continuar reivindicant la millora de les nostres condicions laborals i la qualitat en l'ensenyament públic.

STEPV no va signar ni l'acord de professorat interí del 3 d'abril de 2013 ni l'acord de retallades del 23 d'octubre de 2013. Per això, per més que siga en solitari, el Sindicat manté el compromís de lluitar fins a restituir l'acord d'interins de 2010 i recuperar el 100% del salari i del poder adquisitiu que, des de 2010,

els governs espanyols i valencià han fet minvar.

De la mateixa manera, el Sindicat ha presentat desenes d'al·legacions de centres educatius contra l'arranjament escolar i ha convocat accions de carrer.

Quant a la LOMQE, el Sindicat ha presentat 41 mesures concretes a la comunitat educativa perquè es discutisquen per forçar la inaplicació de la llei en cada un dels centres educatius.

Aquest és el compromís de STEPV amb el professorat i amb l'escola pública, i continuarem treballant per mantindre les nostres condicions laborals i una escola de qualitat. En aquest sentit, el Sindicat anuncia que convocarà noves mobilitzacions al març o l'abril, juntament amb la resta de la comunitat educativa.

La retallada d'unitats d'infantil en l'arranjament, conseqüència de la política de retallades del govern valencià

En 2010 es van retallar les plantilles de secundària i FP. En 2013, les de primària. Enguany, ha pertocat a infantil, per mitjà de l'arranjament.

Allioli

L'arranjament escolar per al curs 2014/15 ha posat de manifest les conseqüències de dues mesures nefastes per al sistema educatiu. D'una banda, l'augment de ràtios a 30 alumnes en infantil i primària (una autèntica barbaritat) ha provocat la supressió de moltes unitats per manca d'alumnat. L'argument és que ha baixat la natalitat, però alhora mantenen les ràtios així d'altres amb l'objectiu de suprimir unitats. D'altra banda, la posada en marxa aquest curs del districte únic també ha tingut conseqüències nefastes en l'arranjament. Molts centres han sigut víctimes del que s'anomena arranjament "de zona" o "localitat". És a dir, segons la Conselleria, hi ha més oferta d'unitats en una localitat o districte que alumnat. I es decideix que un centre, encara que tinga demanda, ha de perdre una unitat per compensar-ne d'altres que poden estar a l'altra punta de la localitat o del districte, tot i que hi haja quatre o cinc quilòmetres de distància. Però aquest arranjament de zona o localitat només afecta els centres públics.

La Conselleria s'ha tret del cap un nou criteri per a retallar unitats i, fins i tot, centres sencers. El fet que existisquen centres sencers en barracons n'ha significat la condemna a mort. En lloc de construir el centre, el supprimeixen per via de l'arranjament. Això no està escrit en cap lloc que haja de ser així, però la política contra les aules prefabricades és aquesta. I mentrestant, se cedeix sòl públic a la patronal perquè hi construïssa centres concertats. Però no havíem quedat que la natalitat havia baixat? O això només és per a la pública? El més indignant de tot és que el mateix dia que es publicava l'arranjament escolar, el DOCV publicava unes línies més avall la cessió de sòl públic per part dels ajuntament d'Elx i Calp, que també perden unitats d'infantil.

L'aplicació d'aquests criteris ha afectat centres com el Ballester Fandos de València, el Ciutat de Cremona d'Alaquàs, el Josep Camarena de Gandia, el Santa Quitèria d'Almassora, el Bisbe Climent de Castelló,

Molts centres han sigut víctimes del que s'anomena arranjament "de zona" o "localitat"

El centres en barracons han sigut condemnats a mort: en lloc de construir el centre, el supprimeixen per la via de l'arranjament.

El termini de les al·legacions, el 3 de gener, impossibilitava la reunió dels consells escolars municipals

el Ciutat d'Oviedo de Torrevella, el Graüll de Xàbia, entre molts altres.

A més, per acabar-ho d'adobar, la Direcció General de Personal i Centres publica l'arranjament provisional pocs dies abans de les vacances de Nadal (com quasi tots els anys), però tanca el termini per a presentar al·legacions el 3 de gener, fet inèdit que impossibilita les convocatòries preceptives dels consells escolars de centre i municipals. També les juntes de personal docent tenen competències per a tractar l'arranjament en les direccions territorials, per la qual cosa vam haver de forçar aquestes reunions durant les vacances de Nadal i amb poques al·legacions de centres. Malgrat això, vam aconseguir prorrogar la presentació d'al·legacions fins al 21 de gener. D'aquesta manera, STEPV ha pogut presentar fins a 48 al·legacions de

centres d'arreu del País Valencià. El Sindicat vol agrair la confiança depositada per aquests centres en nosaltres. Una confiança que fins i tot va arribar al punt de delegar STEPV per a la presentació en la Conselleria de més de 2.500 signatures contra l'arranjament de la Murtera, l'única escola dels pobles d'Ador i Palma (Sator) que tenen vora 3.200 habitants.

Pel manteniment d'aquestes unitats, STEPV ha treballat amb els centres afectats i ha convocat diverses accions de carrer –a més de defensar les al·legacions en les direccions territorials i en la Conselleria– com la del passat 24 de gener, o les que s'han convocat mitjançant les plataformes per l'ensenyament públic. També ofereix als centres els seus serveis jurídics per a presentar els recursos corresponents.

L'any passat, el Sindicat va tirar avant una campanya juntament amb la Unió de Llaureadors i la Confederació de pares i mares Gonçal Anaya, pel manteniment de les unitats en els centres rurals, que es van veure greument amenaçats. Resultat d'aquestes accions va ser el manteniment de moltes unitats en aquestes zones d'interior i una menor afectació en l'arranjament d'enguany en l'àmbit rural. De fet, són les zones urbanes les més afectades enguany per l'arranjament per l'impacte de l'augment de ràtios i de la implantació del districte únic.

La lluita pel manteniment de les unitats i dels centres no va acabar amb la publicació de l'arranjament definitiu, sinó que ha continuat de manera molt intensa en alguns centres, com el Ciutat d'Oviedo de Torrevella, el Ciutat de Cremona d'Alaquàs o diversos centres de Castelló.

En definitiva, l'arranjament per al curs 2014/15 és la conseqüència lògica de la política de retallades empresa per la Conselleria d'Educació i el govern valencià des del curs 2010/11. Aquell any es van retallar les plantilles de secundària i FP. En 2013, les de primària. I ara ataquen l'educació infantil, amb una retallada brutal de 152 unitats d'infantil, que comportarà la pèrdua de 203 llocs de treball estables.

Continua la mobilització pel manteniment de les unitats i els llocs de treball

La mobilització dels centres més afectats per l'arranjament és la protagonista en l'ensenyament valencià les darreres setmanes. Per a molts centres, aquest arranjament pot suposar-li la desaparició. Es perden més de 200 llocs de treball.

El 26 de febrer, centenars de persones es van concentrar a València, Alacant i Torrevieja en defensa del manteniment de les unitats, especialment d'infantil, que l'arranjament escolar publicat el passat 18 de febrer suprimirà el curs que ve.

A València, s'hi van concentrar representants del Sara Fernández, Ballester Fandos, Ramiro Jover (València ciutat), Sant Joan de Ribera (Burjassot), Cervantes (Alboraia), Joanot Martorell (Xeraco) o el Ciutat de Cremona d'Alaquàs que manté una tancada indefinida en el centre mentre no es modifique

la supressió de la línia d'infantil. A Alacant, hi estaven representats, entre d'altres, el CEIP Alfonso X el Sabio, Gómez Navarro o Mora Puchol. Mentrestant, el Ciutat d'Oviedo de Torrevieja es manifestava novament pels carrers d'aquesta localitat pel manteniment de l'escola.

A Castelló, el 28 es van manifestar cinc columnes des de diferents escoles i es concentraren després en la plaça Major. Les columnes van eixir des dels següents col·legis: A. Armelles, Herrero, Bisbe Climent, Mestre Canós i Blasco Ibáñez –adjuntem cartell amb els recorreguts.

Membres de l'ampa del Cremona protesten en un acte de la consellera Català

El Ciutat de Cremona lluita per mantindre's obert

El Ciutat de Cremona d'Alaquàs ha iniciat una lluita indefinida fins que la Conselleria no rectifique l'arranjament escolar d'aquesta escola que la condemnarà a tancar pel simple fet de trobar-se en aules prefabricades. Aquest ha sigut l'argument per a decidir retallar l'entrada d'alumnat en infantil, malgrat la gran demanda del centre, la qual cosa el condemna a tancar en un futur.

La comunitat educativa del Cremona ha decidit tancar-se indefinidament en el centre. Pares i mares, alumnat i docents conviuen després de la jornada lectiva en una assemblea permanent per organitzar accions i mantindre viva la reivindicació del manteniment de l'escola.

Des de la publicació de l'arranjament del proper curs, mantenen un programació diària d'assemblees, xarrades informatives i sopars

reivindicatius. Tot un exemple d'organització, solidaritat, unitat de la comunitat educativa, participació horitzontal i democràtica en la presa de decisions, etc.

El Ciutat d'Oviedo a València

Pares i mares del Ciutat d'Oviedo de Torrevieja es van concentrar el 6 de març pels voltants de les Corts valencianes en contra de la supressió del col·legi sencer el curs que ve perquè està en barracons.

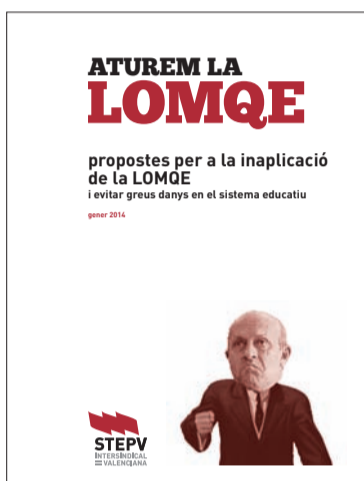
STEPV va acompanyar des de Torrevieja els representants dels pares i mares fins a València.

L'escola ja ha rebut la comunicació que definitivament tancarà l'1 de setembre i que l'alumnat serà distribuït en altres centres de la localitat –incomplint també una promesa que si es tancava el centre tot l'alumnat s'integraria en l'Accepción.

REFORMA EDUCATIVA

STEPV proposa a la comunitat educativa mesures per a la inaplicació de la reforma

Elecció d'assignatures, avaluació, exigència de recursos i foment de la participació i l'autonomia dels centres.

El 10 de desembre de 2013 el BOE publicava la LOMQE i el 30 del mateix mes en començava l'aplicació. Complim, doncs, el compromís adquirit de facilitar una guia al conjunt de la comunitat educativa per mirar de minimitzar l'aplicació de la llei.

El PP ha aprovat en solitari la LOMQE, després de vora dos anys de mobilitzacions de la comunitat educativa en contra d'aquesta llei, amb dues

vagues generals en educació incloses. Molts són els motius per a oposar-s'hi: augmenta l'esclatxa social de l'alumnat, empitjora les condicions laborals del professorat, buida de capacitat de decisió els consells escolars de centre, converteix les direccions en gerents d'empresa, arracona les llengües pròpies, fomenta la religió, segrega l'alumnat per sexes i capacitats, incorpora revàlides que anul·len els projectes educatius dels centres, etc.

Aquesta guia pretén ser un document obert, una proposta de treball per a ser discutida en els claustres, assemblees de professorat, equips directius, associacions d'estudiants, ampes i consells escolar. Un document que es pugui enriquir amb les aportacions de tots els estaments de la comunitat educativa, perquè entre tots i totes busquem la manera d'evitar els greus perjudicis que tindrà aquesta llei en el

sistema educatiu. Per tant, us animem a discutir-la, debatre-la i a fer-nos arribar les vostres propostes, esmenes i suggeriments perquè els hi incorporem.

La majoria de les accions no tenen cap conseqüència legal, però hi ha una sèrie de mesures que sí que en tenen. Aquells centres o aquell personal que es decidisca a dur-les a terme comptarà amb el suport d'STEPV i amb la cobertura i l'assessorament dels seus serveis jurídics. Cal estar ben informat de les conseqüències d'aquestes accions i dels riscos d'assumir-les. No volem herois ni màrtirs, sinó un moviment ampli de desobediència a la llei mentre en dure l'aplicació, que esperem que siga ben curta.

Es pot descarregar el document en el web del sindicat: http://www.intersindical.org/stepv/docs/Guia_No_Lomqe-web.pdf

Els eixos de la proposta de STEPV

1 Quant a l'elecció d'assignatures

Són mesures en principi adreçades a les famílies i l'alumnat. Com a principi general, es recomana obviar la matèria de Religió, que serà computable a l'efecte d'avaluació.

2 Quant a l'avaluació

Rebuig frontal a les revàlides: l'avaluació es transforma amb la LOMQE en una font d'informació per a establir rànquings i segregar l'alumnat, i no per a la millora del procés educatiu. Les mesures orientades al professorat poden tindre conseqüències legals. Convé, doncs, que la comunitat educativa les aplique coordinadament i de forma majoritària.

3 Quant als recursos previstos

Reclamem la dotació d'aquells recursos i mesures que han sigut suprimits fins ara, tant en el pla d'escolarització com en l'àmbit laboral, per potenciar l'educació inclusiva i que fomenti la cohesió social.

4 Quant al foment de la participació i l'autonomia de la comunitat

Reivindiquem el valor de la participació democràtica i l'autonomia d'educativa. Per això proposarem a la comunitat educativa de cada centre que els equips directius s'impliquen i es comprometen a respectar el que les anteriors lleis educatives atorgaven als consells escolars, així com a les organitzacions de pares i mares, de l'alumnat i del professorat.

Us proposem que discutiu el document en assemblees conjuntes de tota la comunitat educativa del vostre centre i ens feu arribar les vostres aportacions a stepv@intersindical.org

Escola sindical de primavera

Benidorm, 4 i 5 d'abril de 2014

Informació i inscripcions: intersindical.org/escola

PA I ROSES

MARIA LOZANO ESTIVALIS

La noció dels sabers compartits comporta transformar els coneixements en alguna cosa més que simples productes del mercat

Sabers compartits

La Cimera Mundial de la Informació, celebrada en 2005 a Tunis, plantejava la necessitat d'una educació que possibilitara "una societat de sabers compartits". Aquesta idea, davant la noció reductora i tecnocràtica de 'Societat de la Informació' i la més acadèmica de 'Societat del Coneixement', sembla la més coherent des del punt de vista d'una educació intercultural, inclusiva i democràtica.

Al parlar de compartir sabers es parteix del reconeixement que les persones, els grups i les societats generen processos d'acció i de producció cultural. De la relació entre ells es poden construir coneixements amb vocació comunitària, sense obviar ni menysprear la riquesa simbòlica dels éssers humans. En realitat, parlem de no parcel·lar, jerarquitzar ni aïllar els coneixements sinó de vincular-los amb els territoris, amb les històries personals, amb els cossos i les emocions. En definitiva, amb la vida. "El que sabem ho sabem entre tots", va

escriure Machado. És aquesta imatge de creació col·lectiva i la que cal desenvolupar en un moment històric en què els espais i els temps comunicatius es diversifiquen i urgeix recuperar els vincles socials i una educació per al bé comú.

Aquesta definició de sabers compartits, però, no va triomfar massa en la reunió de Tunis, que va acabar assumint majoritàriament la terminologia més coneguda de societats del coneixement. Amb aquesta premissa es van derivar les recomanacions als estats d'articular polítiques educatives perquè potenciaren competències informacionals, matemàtiques i lingüístiques per a la integració igualitària en un món multimediàtic. La finalitat de l'educació, doncs, no serà que els individus i les societats es vinculen amb la creació comunitària de coneixements diversos, sinó que, des de l'òptica d'un tipus de coneixement normatiu i estratificat, siguin competitiu.

No és gratuït que totes aquestes declaracions acaben subratllant la importància de les tecnologies, més que els processos de comunicació; el saber-expert més que les pràctiques culturals informals; el discurs de l'eficiència i la productivitat més que les narracions lliures i improductives; els resultats dels aprenentatges més que els processos educatius. I així es tanca més i més el cercle cap a la lògica de les relacions mercantilistes. Amb aquest marc resulta molt complicat dur a l'aula, a casa, al carrer o als mitjans pràctiques veritablement emancipadores. Però no hi ha cap altra alternativa.

On es pugui hem de rescatar la noció dels sabers compartits, fet que comporta un projecte de societat, desitjable i inexcusable, que aposta per transformar els coneixements en alguna cosa més que simples productes del mercat.

BUROCRATITZACIÓ DE L'ENSENYAMENT

La càrrega de treball burocràtic dificulta la pràctica docent

Aqueferat, absorbit, molt sovint desbordat, el professorat valencià pateix una sobrecàrrega de treball docent i burocràtic que dificulta l'exercici de la seua tasca pedagògica. La preparació i el desplegament de la tasca docent requereix un repòs, un espai i uns ritmes per a la qual l'exigència reguladora de la Conselleria d'Educació és més un entrebanc que no una ajuda.

Allioli

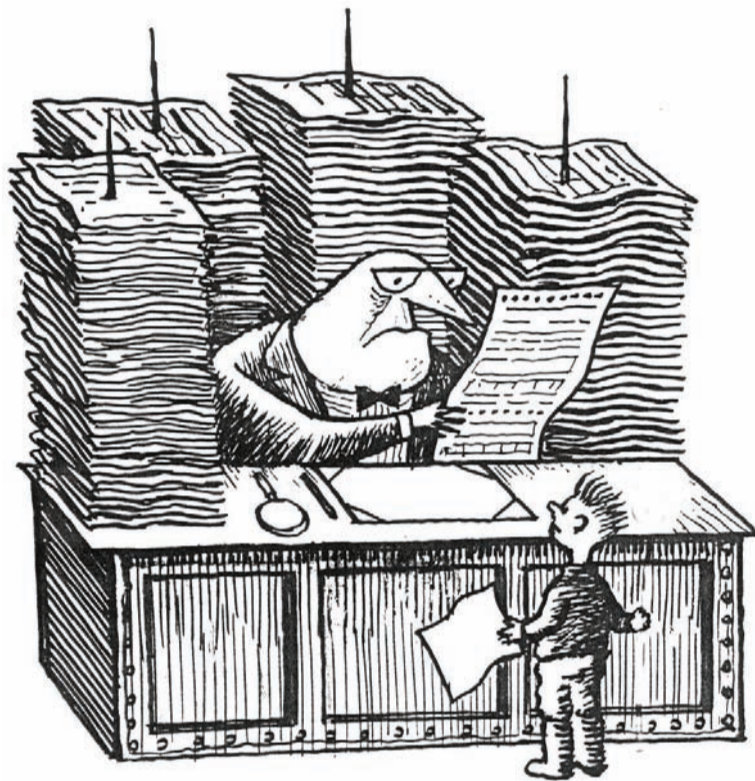
El contracte programa, amb tots els plans i programes que el componen, ha esdevingut, per una part, una eina de propaganda de la Conselleria de cara al seu electorat i, per l'altra, un element de coerció sobre el professorat, ja que en vincula al compliment uns recursos molt limitats per a atenció a la diversitat i lluita contra el fracàs escolar.

"L'atenció que cal dedicar al treball burocràtic que impliquen aquests programes i plans s'ha de sotstraure, necessàriament, del temps dedicat a la coordinació pedagògica", diu Vicent Ripoll, director del CEIP Ballester Fandos de València. "L'aplicació dels plans suposa una minva de la qualitat de l'atenció educativa."

Pepe Delgado, director de l'IES Clot del Moro de Sagunt, es pregunta: "A què condueix tot açò? Doncs al punt en què ja no pots pensar a formar alumnes com a adults o com a persones, sinó que t'esforces perquè complisquen satisfactòriament el pla lector, que milloren en l'avaluació diagnòstica... ara la finalitat és donar la talla en rendiment acadèmic, en detriment d'altres aspectes educatius més personals, com ara la intel·ligència social, la maduració, etc., que, com que ja no estan compresos en els plans, ja no són importants."

Per a Ripoll, "l'Administració no veu la faena pedagògica: et demana que presentes en termini els plans i els programes que promou i, de la qualitat educativa, se'n desentén."

En realitat, el contracte programa ha suposat una reducció dràstica de recursos perquè els centres atenguen la diversitat. "Ben mirat", diu Delgado, el contracte programa "no és ni més ni menys una reducció dels recursos que rebíem tots els centres, ara amb un nom pretensios, com si fóra una cosa gran, però veges per a on, quan fas comptes, aplegues a la conclusió que hem perdut recursos que abans teníem, com ara per compensatòria, el programa Proa, el programa Pase, PAE, professorat de pedagogia terapèutica, etc., que al final donaven als centres un personal que ara ja no tenen."

Itaca i l'avançament de l'inici del curs

Al CEIP Ballester Fandos han elaborat un llistat de les funcions i tasques que ha d'assumir cada membre de l'equip directiu: al director li'n corresponen 133, al cap d'estudis 134, i a la secretària "només" 73: "Caldria un augment de les hores destinades a la realització de tasques burocràtiques. Podria ser en forma d'un paquet d'hores que després es repartira d'acord amb les necessitats. També caldrien unes hores per a la persona encarregada del menjador, per a descarregar la secretària."

Un entrebanc afegit és la canalització de tota la burocràcia a través del programa Itaca que, massa sovint, és poca fiable. El programa Itaca es converteix en un entrebanc més que una ajuda a la tasca burocràtica perquè, com diu Ripoll, "Itaca té un comportament erràtic, a vegades és de bojos."

Totes les persones consultades coincideixen amb Empar Vidal: "Jo el que veig és que estem molt pressionats." I l'avançament de l'inici de curs no millorarà la situació. Al Ballester Fandos, com en quasi tots els centres, "a l'estiu, no se'n va ningú del centre abans del 15 de juliol" diu Ripoll. "Ara, amb l'avançament de l'inici del curs al començament del setembre, es complica molt l'organització del curs. El professorat nou, que es presenta al centre el dia 1, haurà d'entrar directament a l'aula, sense que hi haja cap possibilitat d'informar-la de les característiques del centre i de l'alumnat, sense coneixement de les rutines i els mètodes de treball del centre."

La sensació entre el professorat és que s'ha instaurat un clima de desconfiança de la Conselleria envers el professorat, que és sospitós de malfaener: "Desconfien del que

fem en els centres i, llavors, l'Administració recorre a un sistema que anomena plans, però que, en realitat, respon al model de treball per objectius, com passa en moltes

empreses en què es treballa amb l'objectiu de fabricar un determinat nombre d'unitats d'un producte; tu hi has d'arribar per força. I bé, tot això exigeix una burocratització: omplir instàncies en paper, que després has de segellar, signar, escanejar, tornar a col·locar en l'aplicació per a, finalment, enviar-les a la Conselleria... i després dur un seguiment de tots aquests plans."

A més, les direccions es veuen forçades a fer hores extres fora del seu horari perquè el treball burocràtic "t'absorbeix no sols les hores de dedicació a la direcció, perquè mentre estàs en el despatx no pots treballar sense interrupcions. Per això, has de dedicar hores extres quan acaba la jornada escolar i no queda ningú en el centre", confessa Ripoll. Aquesta càrrega extra de treball s'agreuja en els centres de primària per la falta de personal d'administració i serveis: "Si comptàrem amb una persona dedicada a l'administració, hi ha faena almenys per a ocupar-la mitja jornada."

Avaluació diagnòstica

L'avaluació diagnòstica penja com una espasa de Dàmocles sobre els centres, que la temen perquè condiciona mantindre els recursos d'un curs per a l'altre. "Si l'Administració t'estableix com a prioritat l'avaluació diagnòstica i vénen, una volta acabat el primer trimestre, i t'obliguen a replantejar-te el pla de Millora del centre, entrem en una espiral en què l'única cosa que fem és atendre les decisions que pren la Conselleria", diu Empar Vidal, cap d'estudis del Clot del Moro. Això, per al centre, "implica abandonar altres aspectes rellevants de la dinàmica que portem." En molts centres els temps que marca l'Administració "obliga a detindre la programació que tens dissenyada des de principi de curs, ja que hi has de dedicar temps i esforç."

Per a Vidal, "hi ha el perill latent que puguem prioritzar aquest tipus de proves i les revàlides, quan vinquen, respecte a la formació."

Rosa Malonda, mestra en el CEIP Oliveretes de Miramar, a la Safor, i coordinadora de formació d'aquest centre escolar, pensa que "el més important és la necessitat de tindre més temps per al càrrec, més orientació, que l'Administració ens pose en contacte mitjançant les noves tecnologies, per exemple. Hem hagut de crear un grup entre els coordinadors estar en contacte i ajudar-nos. La nova distribució dels Cefires ha fet que estiguen col·lapsats, els assessors saturats i les consultes, moltes voltes, es tornen eternes. S'han ajuntat molts condicionants, assessors nous, lleis noves, confuses i que no ens donen unes directrius clares. Per exemple, en el tema dels pagaments als ponents, alguns centres paguen i altres no. No hi ha una directriu i una ordre clara o almenys no ho han comunicat correctament. A tot això cal afegir la nefasta connexió a internet que hi ha i el mal funcionament de la plataforma on hem de pujar la informació".

Hi ha plans per als quals no es preveu cap recurs, com ara el pla

de formació, o les proves d'avaluació diagnòstica, que serveix només per a establir rànquings de centres. I en un centre com el Ballester Fandos, amb una diversitat extrema en l'alumnat, amb més de vint nacionalitats diferents, "la prova diagnòstica i els rànquings que se'n deriven només valen per a desacreditar, davant l'Administració i la comunitat educativa, una tasca ingent d'integració i atenció a la diversitat, i no per a posar en valor els èxits docents en un context tan advers."

Els pocs recursos que proporciona el contracte programa estan supeditats a les millores en els resultats de les proves diagnòstiques.

Tomàs Moreno, professor a l'IES Orriols, de València, afirma que en general, "els plans del contracte programa responen a necessitats estructurals del centre, però l'Administració els tracta com si foren necessitats conjunturals. Les necessitats d'atenció a la diversitat no vénen un curs i desapareixen a l'any següent. Per tant, condicionar l'obtenció dels recursos necessaris per a l'atenció a la diversitat a la signatura d'un contracte i a la seua revisió sobre la base d'uns resultats anuals no és la solució".

Ningú millor que els centres coneix les necessitats educatives reals. Per a Moreno, "la Conselleria ha de proveir dels recursos que els centres necessiten i incorporar-los en forma de plantilles estables que puguin treballar amb tranquil·litat, i no estressades per la possibilitat de perdre'ls si no hi ha uns resultats comptables immediats."

Autonomia dels centres

Per a Vicent Ripoll, "l'ideal seria una autonomia real dels centres: ningú coneix millor les necessitats de l'alumnat i del centre que les direccions i el professorat del claustre. L'Administració hauria de donar una àmplia autonomia als equips docents per a aplicar aquelles mesures que suposen una millora. Aquestes actuacions haurien de ser supervisades per la inspecció, però no haurien d'estar condicionades a la complementació de plans que només impliquen la burocratització de la tasca docent."

Malonda no s'està tampoc de denunciar altres factors que afecten el professorat en general, i que redonden també en la formació: "Caldria també insistir en la poca motivació que té el professorat, el mal ambient que es respira pel que fa a la formació, entre altres coses pel tema dels sexennis i el poc reconeixement que per part de l'Administració s'hi dona. La retallada en el complement dels sexennis ha sigut la gota que ha fet vessar el got. Si la gent ja estava prou calenta per totes les retallades fetes en qüestions de ràtio, de sou, de drets, ara hi sumem aquesta retallada, aquest furt... I ja, per a "rematar" el famós tema de la formació en anglés, de les poques facilitats, dels diners que la gent ha d'invertir de la seua butxaca i dels pocs resultats que està donant. Són tot un conjunt de factors que fan que la formació docent haja passat a ser un caos organitzatiu i amb resultats gens satisfactoris".

TEATRES DE L'ESCOLA

JAUME MARTÍNEZ BONAFÉ

Crec en un poder dels qui saben i tenen consciència crítica del que ocorre al món

Una educació desalienadora

Hi ha una mirada anticapitalista sobre el món i, per tant, també sobre l'escola i l'educació. És una mirada que ens recorda, als educadors i les educadores, i també a altres protagonistes de les polítiques públiques d'educació, que si una educació no és desalienadora, per a què ens serveix? Aquesta mirada, plural i diversa, s'ha trobat en els poliesportius i les aules de la ciutat de Canoas (Brasil), per compartir i socialitzar experiències en les quals s'intenta assajar un altre món possible, i una altra educació alliberadora. Responia a la 7a convocatòria del Fòrum Mundial d'Educació, vinculat amb el Fòrum Social Mundial. Un espai i un temps, per cert, en el qual he pogut

constatar la possibilitat que una estudiant i una ministra es troben, des de posicions tal vegada enfrontades, per discutir les seues divergències. Igual que al País Valencià!

Des de l'Estat espanyol hi va assistir una nombrosa representació, provinent d'organitzacions sindicals, moviments de renovació pedagògica, ONG, moviments socials, i universitats. I, com no podia ser d'una altra manera, el fòrum va tindre ocasió de sentir el nostre relat de les resistències a les polítiques educatives neoliberals, i es va aprova, en plenari, una declaració de suport i solidaritat amb les vagues de l'ensenyament a les Illes Balears.

Jo crec en el poder popular. Crec en un po-

der dels qui saben i tenen consciència crítica del que ocorre al món i, en conseqüència, s'organitzen per fer possible una transformació social dialogada. Però també crec que aquest poder requereix, necessita, una pedagogia crítica des de la qual construir les claus conceptuals i procedimentals amb les quals accedir a aquesta consciència. Per això em sembla que aprofundir en totes les experiències metodològiques que ens brinda l'educació popular és una tasca prioritària. Visca, llavors, per molts anys, la possibilitat que ofereix el Fòrum Mundial d'Educació, un espai d'articulació d'iniciatives socials i pedagògiques nodrides de la millor educació popular

REVISTA DE PREMSA

Rajoy, la "buena estirpe" y Faes, o cómo entender la política educativa del Gobierno

Extracte de l'article de Daniel Sánchez Caballero, publica a eldiario.es, el 6 de març de 2014.

En un gesto que pasó relativamente desapercibido entre los reproches y el diálogo de sordos del debate sobre el estado de la nación, el jefe del principal partido de la oposición, Alfredo Pérez Rubalcaba, sacó a relucir el pasado de Rajoy para explicar la política del presidente del Gobierno.

Rubalcaba rescató de la hemeroteca dos artículos que publicó Rajoy en El Faro de Vigo a principios de los ochenta, cuando era presidente de la Diputación de Pontevedra.

Los dos textos hablan sobre igualdad. Y en ellos Rajoy defiende "la falsedad de la afirmación de que todos los hombres son iguales". Y sostiene que los hijos de buena estirpe superan a los demás:

"Ya en épocas remotas –existen en este sentido textos del siglo VI antes de Jesucristo– se afirmaba como verdad indiscutible, que la estirpe determina al hombre, tanto en lo físico como en lo psíquico. Y estos conocimientos que el hombre tenía intuitivamente –era un hecho objetivo que los hijos de "buena

estirpe" superaban a los demás– han sido confirmados más adelante por la ciencia: desde que Mendel formulara sus famosas 'Leyes' nadie pone ya en tela de juicio que el hombre es esencialmente desigual, no sólo desde el momento del nacimiento sino desde el propio de la fecundación".

El revelador texto es mucho más que una anécdota de juventud. Si metemos en una coctelera estos conceptos desgranados por el presidente del Gobierno con la literatura elaborada sobre las desigualdades y la educación por la Fundación Faes, el think tank dirigido por José María Aznar del que salen las ideas del PP, es posible comprender los cambios que ha impulsado el ministro José Ignacio Wert desde que asumió su cargo.

Una reforma con base ideológica ha cambiado el paradigma que definía el sistema en estos años de democracia –el de una escuela inclusiva en la que en teoría las becas se entregaban por criterios económicos para compensar las

desigualdades [tirando del nivel hacia abajo, argumenta el PP]– por otro en el que las ayudas están vinculadas al rendimiento para fomentar la excelencia, restando peso a la idea de compensar las desigualdades. [...]

Un breve artículo de una de las investigadoras del Instituto Nacional de Evaluación Educativa (INEE), Alba Reboredo, destaca que España rinde en matemáticas en PISA según lo esperado por su ESCS, esto es, por debajo de la media de la OCDE. Pero también señala que, si se descontara este índice del rendimiento, el país se situaría en este examen por encima de naciones consideradas modélicas en educación, como, por ejemplo, Finlandia.

PISA también reconoce que los alumnos con padres desempleados tienen un rendimiento siete puntos inferior a sus compañeros con padres laboralmente activos, "incluso descontado el nivel socioeconómico", admitía el INEE. [...]

ALL

A la Conselleria d'Educació, que interpreta, de nou, un dels seus clàssics: retallar línies i llocs de treball amb l'arranjament, tancar centres públics i facilitar la vida als privats amb els CIS, i suprimir línies en valencià i imposar-ne en castellà.

OLI

A les comunitats educatives de tots els centres afectats per l'arranjament, que han protagonitzat una mobilització exemplar pel manteniment de les seues escoles i per la dignitat de l'escola pública valenciana.

DES DEL SUD VALENCIÀ

TUDI TORRÓ

Saben que si desactiven l'escola en valencià, la immersió lingüística, l'ànima del nostre poble no té futur

Què ha passat amb la immersió lingüística?

No sé vosaltres però jo, cada vegada que en els mitjans de comunicació estatals es parla de territoris amb llengua i cultura pròpies en una tertúlia, en debats o en notícies, mai no em sent inclosa, és com si la Comunitat Valenciana només existira per als casos de corrupció, megalomanies constructives, *grandes eventos* i polítics impresentables que durant vora vint anys ni han treballat ni han preservat res del que ens és propi; estem desapareguts per a la resta del món, sense llengua ni cultura pròpies, amb un territori destrossat per l'especulació i sense cap tret que ens identifique, "los valencianos son muy muelles" i ens cap tot...

Per això, cada vegada que es parla de la defensa de la immersió a Catalunya, de la imposició del TIL a les Illes Balears, dels programes plurilingües a Galícia... apareix la contestació social, la implicació de la comunitat educativa, representants polítics, moviments socials a favor o en contra en parlen, es posicionen i els ciutadans de l'Estat saben que hi ha un conflic-

te, però de nosaltres, no se'n parla mai: no tenim veu, no n'hem tingut mai. Se suposava que RTVV ens n'hauria d'haver donat, però no hem tingut cap altaveu que cridara les injustícies ni ens reivindicara.

Acabe de llegir en Vilaweb la notícia sobre la Crida general a desobeir l'atac del TSJC contra la immersió perquè imposa a cinc escoles que el 25% de l'horari lectiu siga en castellà, Somescola, Esquerra, Iniciativa i la CUP insten el govern català a defensar la immersió lingüística i el govern la defensa a tot arreu.

Davant totes aquestes manifestacions podríem pensar que això de la immersió és un posicionament polític i depèn de qui mane, però no és així, la immersió és una pràctica pedagògica que s'ha d'usar davant un alumnat que no domina una de les llengües presents en la societat en què viu, en el nostre cas, en una societat castellanitzada amb poca presència del valencià. Al País Valencià, des de 1985 funcionen centres amb programa d'immersió lingüística, el decret de plurilingüisme, l'any 2012, eliminà el

programa però no el concepte, ja que la situació d'alumnat no valencianoparlant a les aules continua existint, però, què passa a les aules? La metodologia d'immersió hi està present? El professorat és conscient de la seua necessitat o pensa que no cal cap didàctica especial per a l'alumnat no valencianoparlant, alguns diuen que "es lo mismo pero en valenciano", greu error. Quan s'aplica la metodologia d'immersió a les escoles, les aules són interactives, vives, creatives, quan els mestres els presenten la nostra manera de dir les coses i els mostra el seu lloc en el món en valencià, vinguen d'on vinguen i parlen la llengua que parlen, aprenen. Ací la immersió cal tant o més que a Catalunya, i hem d'usar la seua metodologia i les seues estratègies didàctiques, amb una pedagogia viva i emocionalment centrada en l'alumne; l'hem de reivindicar davant un govern que usa la "gota malaia" contra la nostra llengua, saben que si desactiven l'escola en valencià, la immersió lingüística, l'ànima del nostre poble no té futur. Aquest és el futur que volen.

LA NOSTRA ESCOLA ÉS L'ESCOLA EN VALLENCIÀ

Diego Gómez

El lema "Escola Valenciana, la nostra escola" és la crida d'Escola Valenciana, Federació d'Associacions per la Llengua, però també és l'argumentari dels qui tenim el convenciment que la millor escola possible és l'escola a la qual tothom té dret. Una escola amb mestres i professorat il·lusionat, una escola que vol treballar de valent perquè els alumnes tinguen una educació òptima i de qualitat. És l'escola de les mares i els pares participatius, l'escola de les comunitats educatives que apliquen els valors educatius i socials propis d'una societat valenciana que sap estar a l'altura de les circumstàncies. Una escola que sap lluitar i que sap superar les retallades i les adversitats.

STEPV, com els darrers trenta anys, vol estar al costat dels centres educatius que participen en les Trobades 2014 perquè ells són els que conformen la nostra escola, eixa escola digna i arrelada a l'entorn més proper, l'escola que aplica els criteris de democràcia participativa i que afavoreix el millor aprenentatge possible a un alumnat

divers en un context intercultural. Eixa és l'escola valenciana que tenim i l'escola valenciana que defenem. És l'escola que entre totes i tots fem per millorar cada dia tot i els greus atacs que ens infligeixen.

Les Trobades d'Escoles en Valencià del 2014 se centren en la defensa d'eixa escola de la qual ens sentim orgullosos, la que millors resultats acadèmics dona: l'escola en valencià. Un model que està establert, bàsicament, en el sistema educatiu públic. Malgrat el tancament d'unitats educatives en valencià, malgrat els intents de desprestigi i d'enfrontament amb les famílies, malgrat la marginació de l'ensenyament plurilingüe en valencià, malgrat la manca d'oferta educativa en la nostra llengua i malgrat la imposició de la LOMQE, totes i tots els qui ens sentim identificats amb el model educatiu que és l'escola pública, en valencià i de qualitat ens sentim orgullosos d'estar enxarxats en un moviment, que de cap de les maneres permetrà que un dret universal i bàsic com l'educació siga marginat, desvirtuat i esborrat de la llista dels nostres drets.

ARA MÉS QUE MAI CAL ANAR A LES TROBADES PER VISUALITZAR L'ESTIMA PER LA NOSTRA LLENGUA

Escola Valenciana i les Trobades 2014 són el símbol del treball que molta gent desenvolupa diàriament per creure en la nostra escola. Ara més que mai cal anar a les Trobades per visualitzar l'estima per la nostra llengua i per defensar la necessitat de destinar els recursos públics necessaris que una escola com la nostra es mereix, l'escola que està formant els valencians i les valencianes del futur. Gaudim de la festa i reivindicuem que és inacceptable que un govern tanque escoles. És antidemocràtic que s'intente eliminar

l'ensenyament en valencià. Cada família a la qual se li nega el dret bàsic perquè els seus fills i filles estudien en valencià està patint una política governamental autoritària.

La nostra escola és l'escola en valencià perquè fa anys que estem obrint pas al valencià de l'escola al carrer, un pas fonamental per a la normalització de la nostra llengua i perquè l'alumnat tinga referents en valencià més enllà de l'aula. Per això cal fer palés que el govern ha deixat els xiquets i les xiquetes valencians sense cap mitjà audiovisual que parles en la nostra llengua. S'ha perpetrat un colp d'estat mediàtic i ens han privat de mitjans de comunicació públics en valencià.

Baixem al carrer i participem en les Trobades, ja que ens esperen per a omplir de color les places i els carrers dels nostres pobles i ciutats i, com reconeix el manifest de les Trobades 2014, la nostra és una escola a tot color i qualsevol atac polític que la vulga pintar de gris és marginar el model d'ensenyament òptim al País Valencià, l'escola en valencià. I això, no ho consentirem.

EL VALENCIÀ, 30 ANYS DE LA LUEV

En 2011, STEPV publicava l'informe "De l'entrebanc a la involució", sobre el valencià en l'ensenyament. Aquell informe descrivia un sistema educatiu que tenia com a característica principal una triple fragmentació: com més cap al sud del territori, menys valencià; com més edat té l'alumnat, menys valencià; com més ensenyament concertat, pagat amb diners públics, menys valencià.

Una revisió de la situació en 2014 confirma que no s'ha avançat ni una mica tan sols. A més, el desenvolupament normatiu dels programes plurilingües que impulsa la Conselleria, creen nous perills per a la normalització del valencià com a llengua de l'ensenyament.

Allioli

En 2011, una anàlisi de l'aplicació de la LUEV mostrava la lentíssima aplicació de la llei i l'escàs creixement de l'alumnat en valencià. Així mateix, es feia evident que les polítiques que ha estat aplicant el govern valencià des de l'any 1995 han consolidat forts desequilibris entre els trams educatius, entre centres públics i privats, i entre territoris. Aquests desequilibris se sintetitzen en la triple fragmentació del sistema educatiu: com més cap al sud del territori, menys valencià; com més edat té l'alumnat, menys valencià; com més ensenyament concertat, pagat amb diners públics, menys valencià.

En 2014, el nostre sistema educatiu continua sent un sistema fragmentat que no compleix el propòsit d'anivellar aquestes desigualtats. En general, les xifres que ofería aquell informe continuen encara vigents.

L'alumnat escolaritzat en programes d'ensenyament en valencià (PPEV) representa un 29% del total de l'alumnat; mentre que l'alumnat escolaritzat en els ara anomenats Programes Plurilingües d'Ensenyament en Castellà (PPEC) representa el 71% –un 54,2% en zones de predomini lingüístic valencià, i un 16,8% de les zones de predomini lingüístic castellà, en les quals el valencià només s'imparteix com a assignatura.

1. Fragmentació entre etapes educatives

L'Administració no només no assegura la continuïtat dels programes d'ensenyament en valencià (PEV/PIL i PPEV) entre les diferents etapes educatives, sinó que els fa desaparèixer a mesura que l'alumnat avança en la seua escolarització.

Mentre que un 35,9% de l'alumnat en infantil s'acull a programes d'ensenyament en valencià, aquesta proporció ja baixa a un 33,3% en primària, i només un 27,3% pot continuar fent-ho en ESO. En batxillerat un 18% tindrà la sort i seguirà l'escolarització en valencià, mentre que només un 4,6% ho podrà fer en formació professional. L'educació especial només atén un 1% d'alumnat en valencià, cap alumne en batxillerat a distància.

Als centres de formació permanent d'adults (FPA) o d'ensenyaments artístics no figura alumnat en valencià, segons dades del curs 2006/07.

En accedir al sistema, 4 de cada 10 xiquets i xiquetes escullen programes en valencià. En passar a primària, només podran fer-ho 3, que es convertiran en 2 en arribar a l'ESO. En quedarà només 1 en batxillerat, que desapareixerà finalment, i es convertirà en cap si tria cicles formatius. El camí no pot ser més decebedor. Com més edat té l'alumnat, més minven les seues oportunitats d'estudiar en valencià: de 4 a 0.

2. Fragmentació entre la xarxa pública i la privada

S'ha consolidat una doble xarxa pública/privada per a l'ensenyament en valencià, en la qual el 93,09% de l'alumnat escolaritzat en valencià ho fa en centres públics mentre que només un 6,32% ho fa en la privada concertada, i un 0,59% en la privada (dades del *Libro Blanco de la Enseñanza Secundaria*, 1998-2009, UNED). És a dir, no arriba a un de cada deu que ho fa en la xarxa privada.

Així, el percentatge d'alumnat escolaritzat en valencià en la totalitat de l'ensenyament no universitari augmenta en la pública i disminueix en la concertada. L'any 1998, el percentatge d'alumnat escolaritzat en valencià en la privada concertada era un 7,9%, mentre que deu anys més tard s'ha quedat en un 6,32%.

S'ha de tindre en compte que de cada 10 alumnes de tot el sistema educatiu valencià, 7 s'escolaritzen en la xarxa pública i 3 ho fan en la privada. Això suposa que una quantitat important d'alumnat queda pràcticament al marge de l'ensenyament en valencià. L'alumnat escolaritzat en la xarxa privada concertada se situava en el 32% en el curs 2009-2010, d'un total de 796.889 alumnes. És a dir, la privada concertada, que rep fons públics per escolaritzar 256.962 alumnes, abandona una de les responsabilitats a què la compromet el marc legal del sistema educatiu, com és el de la promoció del valencià com a llengua de l'ensenyament.

De cada 10 dels i les alumnes que s'escolaritzen en la xarxa privada concertada, només mig alumne ho faria en valencià; 7,5 s'escolaritzen en castellà –sense que es conega ni una dada sobre el seguiment i el control social a què està compromesa pel fet de rebre fons públics–, i 2 alumnes, ubicats en les zones de predomini lingüístic castellà, només estudien el valencià com a assignatura. A més, l'alumnat escolaritzat en valencià per la xarxa privada s'ha reduït a la meitat els darrers deu anys, quan en el curs 1998 era quasi 1 alumne de cada 10. Podem concloure que el compromís amb el valencià de la xarxa concertada disminueix a mesura que n'augmenta el finançament públic.

3. Fragmentació entre territoris

La població valenciana es concentra majoritàriament en les províncies de València i Alacant i, a una gran distància, se situa Castelló. Pel que fa a l'alumnat, la distribució global de tot el sistema, segons dades del curs 2010/11, queda així: de cada 10 alumnes escolaritzats en tot el sistema, 5 s'ubiquen en la província de València, quasi 4 en la d'Alacant i només 1 en la de Castelló. Dels 5 escolaritzats en la província de València, només 1,5 estudia en valencià, cosa que representa menys d'un 30%. A la província d'Alacant, dels 4 escolaritzats només mig –menys d'un 20%–, ho fa en valencià. La província de Castelló, amb una incidència mínima sobre la globalitat de l'alumnat, és la que escolaritza en valencià un major percentatge, un 50%, que significa que la meitat d'1 ho fa en valencià.

L'alumnat escolaritzat a Castelló només són 90.641, mentre que València n'escolaritza 397.802 i Alacant, 276.529. Els 55.000 xiquets i xiquetes de les comarques de Castelló que enguany s'escolaritzen en valencià, si bé representen un percentatge alt, no deixen de ser ben poca cosa davant els vora 600.000 de la resta de territori.

Els programes d'ensenyament plurilingüe

Segons Escola Valenciana, el curs 2013-2014 ha arrancat amb 235.970 alumnes de tots els nivells educatius que estudien en les popularment anomenades línies en valencià. Aquesta xifra suposa el 30% de l'alumnat del País Valencià.

L'entitat cívica ha posat en marxa un procés per informar les comunitats escolars sobre els passos que cal seguir per a l'establiment del programa plurilingüe d'ensenyament en valencià (PPEV), l'únic del nostre sistema educatiu que garanteix l'aprenentatge de les dues llengües oficials i facilita el millor aprenentatge de l'anglès. Gràcies a la campanya del curs passat, enguany uns 1.000 alumnes més d'infantil inicien el curs 2013-2014 en 40 noves línies d'ensenyament en valencià plurilingüe.

L'ALUMNAT ESCOLARITZAT EN VALENCIÀ EN LA TOTALITAT DE L'ENSENYAMENT AUGMENTA EN LA PÚBLICA I DISMINUEIX EN LA CONCERTADA

L'ADMINISTRACIÓ FA DESAPARÈIXER PROGRAMES EN VALENCIÀ A MESURA QUE L'ALUMNAT AVANÇA EN LA SEUA ESCOLARITZACIÓ

MENYS D'UN 20% DE L'ALUMNAT ESCOLARITZAT EN ALACANT HO FA EN UN PROGRAMA D'ENSENYAMENT EN VALENCIÀ

DESPLEGAMENT DEL PLURLINGÜISME

CAP AL CONFLICTE PERMANENT SOBRE EL VALENCIÀ EN L'ENSENYAMENT

El mes de febrer ha dut males notícies per al futur del valencià en l'ensenyament

■ La Conselleria pretén introduir un nou element de conflicte lingüístic educatiu amb el desplegament del decret de plurilingüisme, en convertir la llengua base dels programes en llengua base dels centres. A més, per a determinar quina haurà de ser, tindrà en compte la competència lingüística de l'alumnat en l'última avaluació de diagnòstic. També les places escolars en les diferents llengües de la localitat o districte, i el resultat d'una consulta als pares i mares de l'alumnat

d'infantil, primària, ESO i batxillerat, que no serà vinculant.

D'aquesta manera, la llengua de l'ensenyament es queda en un estat de perpetua qüestió, i ni els centres ni la comunitat educativa podran treballar en el desplegament d'un programa lingüístic a llarg termini. A més, en cas que hi haja famílies que no obtinguen plaça en la llengua base sol·licitada, es tindrà en compte les places en centres sostinguts amb fons públics (públics

i concertats) en la contornada del centre. En canvi, en els centres privats, la determinació de la llengua base és competència de la titularitat del centre. I prou.

■ El Ministeri d'Educació ha aclarit que la clàusula de protecció del dret de les famílies a elegir la llengua de l'ensenyament que preveu la LOMQE, i que garanteix el pagament de l'escolarització en un centre privat on s'use la llengua elegida, afecta només aquell territori que "no provea una oferta de *enseñanza sostenida con fondos públicos en que se utilice el castellano como lengua vehicular*". Això vol dir que es protegeix aquelles famílies que vulguen escolaritzar en castellà a Catalunya, però no les que vulguen escolaritzar en valencià al País Valencià. Una família de Xirivella havia reclamat el pagament de les despeses d'escolarització en un centre concertat, perquè la Conselleria

havia denegat la creació d'una línia pública en el seu municipi.

■ Per últim, la Conselleria ha revocat la tercera línia en valencià que havia autoritzat en el col·legi Pare Català, de València, en resposta al recurs de dues famílies que la volen en castellà i en contra de 71 famílies que volen valencià. El centre va iniciar el curs 2013-14 amb tota la seua oferta, tres línies, en valencià, però el 24 de febrer Educació va comunicar al col·legi l'anul·lació i li va ordenar mantindre la línia en castellà que tenia amb anterioritat al 20 de maig de 2013. Les famílies que van recórrer davant l'Administració consideren que la modificació del projecte lingüístic de castellà a valencià no s'ha fet d'acord amb la normativa vigent. Alhora, han presentat un contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana (TSJCV).

ENTREVISTA VICENT MORENO

“NECESSITEM UNA LLEI DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA”

Vicent Moreno (Massanassa, Horta Sud, 1957) és, des de novembre de 2010, el president d'Escola Valenciana, una federació que aglutina 29 associacions comarcals i de país que vetlen per la plena normalització del valencià. Moreno és un històric en la defensa del valencià en tots els àmbits. Mestre i llicenciat en Geografia i Història, presideix des del 1999 Guaix, la Coordinadora pel Valencià de l'Horta Sud que organitza la Trobada d'Escoles en Valencià d'aquesta comarca. A més, és coautor del projecte d'Acord, un material d'ensenyament del valencià per als nouvinguts, i va ser assessor del Servei d'ensenyaments en valencià de la Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana entre els anys 1993 i 1996.

JULI CAPILLA

Quins són els àmbits d'actuació d'Escola Valenciana?

Treballem en l'àmbit de l'educació però també en la resta d'àmbits de la llengua. Hem mantingut el Voluntariat pel Valencià, col·laborem en el premi Sabori de literatura, el cinema en valencià, La Gira de música en valencià, l'Oficina de Drets Lingüístics, la campanya de Matricula en la Nostra Llengua, de matriculació en valencià i, sobretot, les Trobades d'Escoles en Valencià, que és el nostre vaixell almirall, i que reuneix més de 200.000 persones cada any arreu del territori.

Després de trenta anys de la LUEV, creu que s'ha avançat prou?

La llei d'ús ha sigut fonamental i necessària però també n'hem fet una valoració crítica i

constructiva, en el sentit que no ha sigut prou desenvolupada. També hem de dir que si no haguera existit, no hauríem avançat el que hem avançat. Ara bé, si es produeix un canvi polític al País Valencià, direm al nou govern que necessitem una llei de normalització lingüística, i dins hi haurà la llei d'ús. Perquè una llei de normalització lingüística és molt més àmplia i ocupa tots els àmbits de la vida diària. Sense això, el valencià no el tenim prou protegit perquè l'altra llengua, el castellà, és molt més potent. Oficialment, les dues són iguals. Però la realitat és una altra.

Com veu la situació del valencià ara com ara?

El que no pot ser és que després de trenta anys de la llei d'ús la Conselleria approve ara el requisit lingüístic en secundària, i encara amb una pròrroga de quatre anys. D'altra banda, costa molt viure en valencià en tots els àmbits

NO POTS DEIXAR LES LLENGÜES PRÒPIES A BANDA, PERQUÈ LES SITUA EN INFERIORITAT DE CONDICIONS RESPECTE DE LES ALTRES I SUPOSA UN DESPRESTIGI

NO CALDRIA OFERTA EN CASTELLÀ: AMB EL PROGRAMA DE LECTOESCRITURA EN VALENCIÀ GARANTIM QUE L'ALUMNAT APRENDRÀ LES ALTRES LLENGÜES IGUALMENT

i en tot el territori. En les comarques més rurals i al nord del país, el valencià està molt present, però si baixes cap al sud la cosa canvia. Des d'Escola Valenciana el que hem aconseguit amb els nostres projectes és que el valencià estiga present en la vida diària. Tot això no està fent-ho el govern, que té el valencià com una cosa folklòrica i secundària.

Vostés s'han mostrat molt crítics amb l'arranjament escolar d'enguany...

La Conselleria va presentar l'esborrany escolar al final del desembre. Això era apostar perquè els centres no hi presentaren al·legacions, perquè no hi havia prou temps per a presentar-ne. Vam demanar una entrevista amb la consellera però no ens la van concedir. No obstant això, no consentirem que no hi haja oferta d'ensenyament en valencià en totes les parts del territori, comarques i localitats.

Quin és el model lingüístic d'Escola Valenciana?

No caldria oferta d'ensenyament en castellà. Per què? Perquè començant pel programa de lectoescriptura en valencià garantim que els alumnes aprendran les altres llengües igualment. I això està comprovat científicament. Bilingüisme significa que una persona puga canviar de llengua amb naturalitat i solvència si li interessa. Els alumnes que estudien en valencià són realment bilingües: tenen el valencià com a base i a partir d'ací adquireixen el castellà i l'anglès. Hi ha moltes famílies que no reben per part de la Conselleria l'ensenyament en valencià que voldrien, no reclamen i són absorbides per les línies en castellà.

Ara, però, heu gestionat el cas d'una família de Xirivella que sí que ha reclamat.

Nosaltres els hem assessorat i presentaran una reclamació al Ministeri per tal que atenguen la lliure elecció de la llengua, tal com el ministre Wert preveu en la LOMQE, que garanteix l'ensenyament en castellà a les famílies que així ho sol·liciten. A aquesta família de Xirivella li està costant 17.000 euros portar la filla a una altra escola perquè la Conselleria no ofereix prou oferta en valencià. De fet, hi va haver una sentència del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana que obligava a crear una línia en valencià a l'escola Ramón y Cajal de Xirivella, a què havia d'anar la filla d'aquesta família. La Conselleria, però, va incomplir la sentència i no la hi va implantar. De moment, hem presentat una reclamació per la via administrativa. Si no prospera, anirem a la via judicial.

Com valora la gestió de la consellera, Maria José Catalá?

Com que és una consellera del PP, té l'ideari i la línia que li marca el seu partit. Hem tingut diverses entrevistes amb ella, sempre acompanyats del president de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, que ha sigut el nostre valedor per a poder accedir-hi. Al principi vam avançar, en el sentit que va ser anar-se'n Font de Mora i es va deixar de costat el trilingüisme aquell del 33%. L'any passat vam fer molta feina a l'hora de repassar el document del projecte lingüístic de centre, per exemple... Algunes de les qüestions que vam suggerir les han recollides, com ara la metodologia d'immersió dins del programa d'ensenyament en valencià. Ara, però, les relacions estan en un punt mort perquè no ens estan atenent. Com ara en el cas de l'arranjament escolar, que no ens han concedit entrevista.

Amb Camps i Fabra, ens hem quedat sense mitjans en valencià...

La transcendència d'això és totalment negativa, nefasta i trista. Però respon a un ideari concret. La llei d'ús i l'Estatut diuen que els valencians tenim dret a rebre informació a través de mitjans de comunicació en valencià. La clausura de RTVV ha sigut un colp molt dur perquè, justament quan es complien els trenta anys de la llei d'ús van tancar-ne les emissions. Això ha sigut una galdada i una burla.

Com repercuteix aquest fet en la societat valenciana?

Aquesta qüestió és molt perniciosa per a la normalització de la llengua perquè sense cap referent, cap mitjà de comunicació en valencià, fa que siga impossible. Així podríem arribar a una situació clara de substitució lingüística. I ells van en aquesta línia perquè volen que el valencià torne a la situació de la dictadura. El que passa és que els valencians som molt cabuts, i n'hi ha que ho són encara més que altres i des de 1707 resistim. Ho tindrem dur, nosaltres, però ells també, perquè nosaltres aguantarem, resistirem tant com podrem. Volem que el valencià siga una llengua viva, que no només estiga present a casa o al carrer.

La llei Wert preveu que el castellà siga la llengua vehicular i deixa el valencià en una situació d'indefensió...

El currículum de la LOMQE preveu que unes àrees siguen establides pel Ministeri i unes altres per la comunitat autònoma, que és on encabeixen les llengües dels territoris. Però nosaltres no volem això perquè pensem que totes les llengües són igual d'importants. No pots deixar les llengües pròpies a banda, perquè les situa en inferioritat de condicions respecte de les altres, en una situació d'indefensió, com una cosa secundària, al mateix nivell de la religió o l'alternativa.

En el model que defén Escola Valenciana, quin encaix té l'anglès?

Ací cal parlar del TILC (tractament integral de llengües i continguts): es comença primer amb la lectoescriptura en valencià, després s'hi introdueix l'anglès, i el castellà es retarda fins que es consolide el valencià. Això és un principi bàsic de la sociolingüística. Quin temps d'exposició necessita un alumne per a aprendre una llengua? Depèn de la potència que tinga aquesta llengua en el mapa de la societat en què es viu. Si el castellà el tinc molt present, no el necessite dins de l'escola. Tots els alumnes saben fer-ne un ús formal i col·loquial, del castellà. No passa el mateix amb el valencià, ni tampoc amb l'anglès, òbviament. Aleshores, primer cal introduir el valencià, i anar incorporant després l'anglès i el castellà. Aquest és el nostre model.

ILLES BALEARS

EL TIL PROVOCA UN CAOS EDUCATIU A LES ILLES

M. Antònia Font

Aquest curs, s'ha engegat el decret de tractament integral de llengües (TIL), que per incentivar l'aprenentatge de l'anglès el que vol que minve el català a l'escola. El TIL s'ha imposat a 1r de segon cicle d'infantil, a 1r, 3r i 5è de primària i a 1r d'ESO. El TIL s'ha fet famós perquè és un projecte de l'administració del PP, que s'ha imposat sense el consens de la comunitat educativa als centres docents balears. Un projecte ideològic que no té encaix pedagògic, que es vol implantar sense docents formats, sense alumnes preparats, sense planificació... No s'ha volgut fer una implantació progressiva, un curs cada any, sinó que s'ha fet de forma invasiva i amb molt poc temps, i això ha fet que el projecte TIL s'estavelli als centres i creï un

caos sense precedents a què la conselleria de na Joana M. Camps no sap posar-hi remei.

Alhora continua vigent el decret de mínims, que diu que s'ha de fer un 50% en català i que es pot fer el 100% en català-castellà en castellà i anglès en anglès- si la comunitat educativa es posa d'acord. A les Illes, moltes escoles d'infantil i primària ensenyen en català i també a les cooperatives d'educació i moltes escoles concertades compromeses amb una educació de qualitat i en la nostra llengua.

S'ha demostrat que el TIL no funciona. Al setembre i l'octubre STEI va fer un estudi que demostrava la disparitat i la inaplicabilitat del TIL, que s'ha confirmat per estudis posteriors, com ara el que ha fet l'Associació de Directores de Secundària de Mallorca sobre els resultats

acadèmics de la primera avaluació del curs a 31 instituts de Mallorca sobre un total de 3.700 alumnes. Aquest estudi confirma que en una comunitat en què l'índex de fracàs escolar és dels més alts de l'estat, s'augmenta en un 30% el nombre d'alumnes que suspenen les matèries impartides en anglès, si es comparen els resultats amb els del curs passat quan aquestes matèries s'impartien en català o en castellà.

L'estudi confirma que els alumnes no poden seguir els continguts d'una matèria no lingüística en anglès, els continguts impartits són més baixos o no s'assoleixen; en el 53% de les matèries en anglès el material didàctic, llibres, fotocòpies, material complementari, és en català o castellà. I més de la meitat dels instituts, el 51%, no ha implantat el TIL que els aprovà la conselleria perquè no han tengut professorat disposat o preparat. Molts professors no declaren que tinguin el nivell B2, el mínim exigint per impartir TIL, perquè o no hi estan d'acord o no es veuen capacitats per fer-ho en condicions de qualitat. A més, a les aules, hi ha molts alumnes immigrants que no saben cap de les dues llengües oficials i no són angloparlants. Així mateix, hi ha dificultats per atendre els alumnes amb necessitats educatives especials que veuen més enfora l'assoliment dels mínims de les matèries i la possibilitat de titular-se.

La comunitat educativa ja fa estona que es queixa que el govern Bauzá no ha fet una bona diagnosi dels problemes reals que té el sistema educatiu illenc, que són visibles i que tots coneixem, i que no ha resolt. Per contra, n'ha creat de nous, en un moment de crisi econòmica i social, i de falta de recursos. El TIL és inaplicable, els llaços verds i quadribarrats continuen als centres com a símbol de la defensa d'un ensenyament de qualitat, inclusiu i en català, els docents fan el que poden perquè l'antipolítica educativa del PP no afecti negativament l'alumnat. Enguany és un curs anormal. La comunitat educativa pública, les cooperatives d'educació i moltes escoles privades

concertades, els grups parlamentaris a l'oposició i la majoria ciutadana fa costat a l'escola, l'educació de qualitat, la democràcia i al català.

Davant aquesta situació, l'STEI, junt amb la resta de sindicats representants del professorat balear, a la darrera Mesa Sectorial d'Educació, hem exigint que s'aturi la implantació del TIL. Tots estam a favor d'incentivar l'aprenentatge de l'anglès, però d'una altra manera. Hem de recordar que després vendran les revalides de la LOMCE i que els que hagin fet TIL amb continguts més baixos s'hi poden trobar en inferioritat de condicions respecte dels alumnes que no s'han vist obligats a fer TIL.

Finalment, vull explicar què vol ara la conselleria: engegar una ordre que desenvolupa el decret TIL i que preveu implantar-lo a 2n, del segon cicle d'infantil, a 2n, 4t i 6è de primària i a 2n de secundària. Ja es veu que és precipitada aquesta implantació. Sobretot a primària, que és on es fa més ensenyament en català. És a dir, que el senyor Bauzá vol duplicar el caos a l'educació primària imposant el TIL a tota la primària. Sense escoltar ningú es vol fer aquesta doble implantació. Obvia la realitat, els consells de la universitat, el que li transmetem des de la comunitat educativa i ell sord i cec davant una realitat crispada i insostenible. Hores d'ara per la inaplicabilitat del TIL molts d'equips directius han dimitit. L'STEI demana que ningú no agafi el càrrec que aquests directors deixen vacant i molts de cap de departament, prop de 300, han dimitit, també, dels seus càrrecs. El degotís de dimissions és constant.

Només hi ha una fórmula per canviar-ho tot: un canvi en la direcció política de la nostra comunitat. Els mestres resistim i posam peu fiter en la defensa d'uns serveis públics de qualitat i en contra dels comportaments arbitraris, partidistes i dictatorials del govern, un mal que compartim les Illes i el País Valencià i que hem de lluitar per canviar-lo.

M. Antònia Font. Secretària política educativa i normalització lingüística STEI

CATALUNYA

LA LLENGUA ASSETJADA

L'hostilitat dels poders polític i judicial espanyols contra el català, és avui un fet evident i simultani en tots els territoris – dins de l'estat espanyol– de la nostra comunitat lingüística

Josep M Cervelló

Catalunya-Principat, considerada una fortalesa de la llengua, allunyada de les trinxeres del País Valencià i les Illes i fora de l'acció dels governs del PP, viu els embats dels alts tribunals espanyols de justícia que acompanyen l'intent de minorització del català per la llei Wert.

Acostumats a pensar que les decisions que havíem pres fa més de 30 anys sobre el català com a llengua d'aprenentatge, ens havien portat per un bon camí, ens hem hagut d'adonar de la situació de fragilitat del català fins al punt que és avui una llengua assetjada.

Des de fa més de 20 anys hi ha posicionaments judicials sobre el català. Fins al 2010, any de la sentència del Tribunal Constitucional (TC) contra l'Estatut de Catalunya en què es qüestionava el caràcter preferent del català a l'administració pública i a l'educació, totes les sentències del TC i del Tribunal Suprem (TS) proclamen la legitimitat i legalitat que el català sigui "el centro de gravedad de este modelo de bilingüismo", sempre que el castellà no quedi exclòs del sistema educatiu. L'any 1994, el TC afirmava que la proporció i la manera d'incorporar el català i el castellà al sistema educatiu era competència de la Generalitat, segons cregués que l'objectiu de la normalització lingüística estigués més o menys assolit: "Si se

estimase aún un déficit en este proceso de normalización en detrimento de la lengua propia de Cataluña, se debería otorgar al catalán un trato diferenciado sobre el castellano en una proporción razonable". (STC 337/1994). El TC, el 1994, reblava el clau: "El derecho a la educación que la Constitución garantiza no conlleva que la actividad prestacional de los poderes públicos en esta materia pueda estar condicionada por la libre opción de los interesados de la lengua docente."

El 2010 determina un canvi de paradigma, sota la pressió política contra el nou Estatut, fins i tot després que aquest hagués passat per Las Cortes. L'activisme promogut per persones afins al PP i a Ciutadans inicia una ofensiva de denúncies judicials per col·lapsar el model lingüístic escolar català. A l'empara de les directrius del TC, el TS i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) requereixen al govern de la Generalitat que garanteixi el dret individual a trencar el sistema d'immersió lingüística, més enllà del tracte diferenciat de suport lingüístic desenvolupat als centres. La següent onada de sentències dels alts tribunals ja seran per a requerir canvis generals en el sistema educatiu, més enllà de donar la raó a les famílies militants contra el català. Així, en un grup en què un alumne ho demani, tot el grup haurà de canviar el projecte lingüístic i

introduir més el castellà com a llengua vehicular. Davant els recursos presentats pel Departament d'Ensenyament i el manteniment dels projectes lingüístics als centres educatius, el TSJC llença un seguit de requisitòries per al compliment de les sentències. La darrera ha estat fixar una quota lingüística de manera general del 25% per al castellà, interpellant directament les direccions dels centres, sense passar per l'administració educativa que té les competències en la programació i organització escolar. Al mateix temps, el TS i la mateixa fiscalia de l'Estat avisen a la Generalitat que els recursos no poden bloquejar el compliment de les sentències ni les mesures cautelars. En la perspectiva d'una probable no-aplicació de la LOMCE a Catalunya hi ha presses per a reduir la presència del català a les aules. L'activitat dels tribunals, donant cobertura política al plet presentat per una ínfima minoria i desplaçant la batalla lingüística a les aules i centres, no és sinó un intent d'aplanar la brusquedat del salt de l'aplicació de la llei Wert en allò que més rebuig social i polític ha creat a Catalunya.

Tot aquest procés de desplaçar el català ha estat contestat socialment, tant des de l'entorn de la comunitat educativa com des de la resta de la societat. S'ha creat un potent interlocutor social des d'una plataforma de resposta a les agressions judicials, com és Somescola.cat, on s'aglutinen sindicats docents, associacions de mestres, federacions d'associacions de pares i mares, xarxes escolars privades, entitats d'educació pel lleure, de joves i d'atenció a la infància i l'adolescència, organitzacions de defensa de la llengua, d'escriptors en català, les més grans entitats culturals del país, col·legis professionals i l'Institut d'Estudis Catalans. Les mobilitzacions, automàtiques i massives, que han acompanyat aquest procés han servit per mostrar la confiança cap a la nostra escola i la relació simbiòtica entre escola i país: un país

L'ACTIVITAT DELS TRIBUNALS, DONA COBERTURA POLÍTICA AL PLET PRESENTAT PER UNA ÍNFIMA MINORIA I DESPLAÇA LA BATALLA LINGÜÍSTICA A LES AULES I CENTRES

que estima la seva escola, una escola que estima i serveix el país. El lema de Somescola.cat, que podeu veure penjat a les façanes d'escoles i instituts de tot Catalunya ho diu clar: Per un país de tots, l'escola en català. No hi ha millor manera d'expressar la defensa del paper que el català fa a la nostra escola: garantir les competències lingüístiques, dins la cohesió social i les polítiques per a la igualtat d'oportunitats.

USTEC-STEs representa el treball per la llengua, l'esforç de la part social d'aquest compromís nacional pel català. Vam impulsar fa més de 30 anys l'opció d'una escola única en català, amb el convenciment que calia recuperar-lo per a tothom, fos quin fos el seu origen i la llengua que parlaven a casa i que si ens educàvem junts la llengua no segregaria ningú i que si ho fèiem per separat obriríem una esclatxa d'efectes impredecibles. En aquests moments, en què hem de defensar un patrimoni pedagògic que ens és propi, hem exposat de manera nítida al Departament d'Ensenyament i a la consellera Rigau, amb qui tenim tanta distància en la política educativa que practica, que ha de plantar cara i impedir la desestabilització dels nostres centres, donant-los instruccions des de les seves competències que facin saber sense ambigüitats la voluntat política de mantenir el model lingüístic de l'escola catalana.

Josep M. Cervelló és membre d'USTEC.

PROJECTE D'ESTATUT DOCENT

El projecte d'estatut docent del Ministeri, la pròxima tempesta per a l'escola pública

VORO BENAVENT

Amb Wert, considerant els precedents fallits dels equips ministerials dels dos governs de Zapatero, assistim al tercer intent d'establir la norma que pretén regular la professió docent. És a dir, l'accés i la promoció en els cossos docents, la seua ordenació i estructura, atribucions, plantilles dels centres, drets i deures, règim disciplinari, retribucions i condicions laborals, negociació col·lectiva i salut laboral.

Els STE, al contrari que altres organitzacions sindicals, mai no n'hem vist la necessitat ni n'hem demanat l'establiment. De fet, la legislació existent regula amb suficiència el marc i els continguts de l'exercici de la docència. No obstant això, amb les negociacions anteriors, adoptant com a premissa que l'estatut ha de servir de base per a dignificar la tasca d'ensenyar i millorar les condicions laborals de les treballadores i els treballadors de l'ensenyament, fixem el nostre posicionament sobre aquest tema:

- Rebuig una "carrera docent" que introdueix la competitivitat entre el professorat lligada a una avaluació voluntària o a una acreditació que depèn de la direcció dels centres i la inspecció educativa.
- Reivindicació del cos únic d'ensenyants: tot el professorat ha de pertànyer al grup A (subgrup 1), i ha de ser igual en nivell professional, retribucions i consideració social. Actualment, la formació inicial del professorat anul·la els arguments en contra de temps arrere.
- Augment del complement específic. Ara, les retallades retributives han agreujat la situació econòmica del professorat.
- Pròrroga indefinida de la jubilació LOE, ja desapareguda.
- Consolidació de l'actual model de concurs de trasllats, amb garanties jurídiques d'estabilitat.
- Mobilitat: accés per concurs - antigament- entre cossos (del cos B a l'A), que ara estan compresos en el cos A (subgrups 2 i 1).
- Reconeixement i catalogació de les malalties professionals en l'ensenyament.
- En canvi, que llavors no va arribar a cap port, amb l'actual intent del Ministeri d'Educació i els condicionants de la LOMQE, pot portar el professorat al pitjor dels naufragis. La pretesa negociació ha començat malament... i segueix pitjor. Des del mes d'abril, amb quatre reunions convocades i una d'aquestes anul·lada, l'Administració mai no ha posat sobre la taula cap esborrany de l'estatut, en un procés coincident amb les mobilitzacions contra la LOMQE. Fins i tot, la desconvocatòria de la mesa del 17 de setembre va animar ANPE i CSI-F a convocar també per la seua banda la vaga el 24 d'octubre, coincidint amb la convocada per la Plataforma Estatal per l'Escola Pública, de la qual formen part els STE.
- Recentment, l'MECD ha acceptat la proposta dels STE de prendre com a text de partida l'esborrany de 2007, però els condicionants de la política de retallades i la matei-

xa LOMQE hipotequen qualsevol acord. El sindicat ha exigit la retirada dels RDL 14, de 20 d'abril, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu, i RDL 20/2012, de 13 de juliol, de mesures per a garantir l'estabilitat pressupostària, que estan danyant substancialment l'educació pública i les condicions laborals del professorat.

L'aplicació de la LOMQE suposarà, atès que incideix en les matèries i en els seus currículums, canvis en les plantilles dels centres amb els consegüents trasllats forçosos de personal i disminució de càrrega lectiva, és a dir, pèrdua de llocs de treball. Tot açò sota la batuta d'un director/patró imposat antidemocràticament per l'Administració, submís a la inspecció educativa i sord a les veus del claustre i del consell, per a posar en marxa centres competitiu en el mercat educatiu. Les seues noves atribucions li permetran l'organització i el funcionament del centre, el projecte educatiu i la gestió del professorat,

podent proposar requisits i mèrits qualitatius per als perfils professionals que, al seu criteri, ha de tindre "el seu" centre, amb incidència tant per al professorat funcionari com per a l'interí, que podrà ser rebutjat si no s'ajusta al perfil.

Sobre aquest col·lectiu, el professorat interí, que amb les retallades està perdent milers de llocs de treball o, com a mínim, veient retallada la seua jornada i retribucions, plana una altra vegada l'amenaça de més inseguretat. La possibilitat de l'exigència de nous requisits per a la seua incorporació i/o manteniment en les borses de treball suposa una altra amenaça en les seues expectatives laborals, sense perdre de vista un altre canvi en el model d'ingrés a la funció pública docent que no valore ni respecte la seua experiència en les aules, en un punt totalment oposat a un accés diferenciat, la reivindicació del qual mantenim viva els STE.

La Confederació d'STE s'oposarà, com ho ha fet fins ara, a un estatut del professorat que implan-te el model de gestió de mercat en el sistema educatiu, que empitjore encara més les condicions laborals i que, lluny de dignificar la tasca docent, enfronte els col·lectius per una competitivitat perniciososa per al treball en equip que provocarà una major deterioració de l'ensenyament públic.

22M, marxem per la nostra dignitat

Allioli

El 22 de març arriben a Madrid les columnes que han estat marxant aquests dies des dels diferents territoris de l'Estat. El 22-M és la confluència de persones de tots els territoris de l'Estat i d'un centenar d'organitzacions sindicals, socials i polítiques en una gran manifestació que expresse unitàriament el

rebuig popular a les polítiques que, des del govern, promouen l'actual desastre social i econòmic.

Les demandes de la Marxa de la Dignitat, en la qual participa STEPV a través de la Intersindical Valenciana són:

- No al pagament del deute, que suposa supeditar les persones a la satisfacció de les necessitats d'una

banca irresponsable i depredadora;

- Cap retallada més, perquè el benestar de la gent, el futur de les generacions més joves, que rau en l'educació, la nostra salut, la possibilitat d'unes pensions dignes, estan en perill,

- Fora els governs que se sotmeten als dictats de la troika, en comptes de sotmetres democràticament a la

voluntat dels pobles. Volem faena, pa i sostre per a tots i totes, perquè hi ha riquesa, vivendes i treball de sobra per a què totes les persones compartim la dignitat d'una vida sense precarietats.

La Marxa de la Dignitat pretén donar una resposta massiva i col·lectiva de la classe treballadora, la ciutadania i els pobles a la situació d'emergència social que estem travessant. Intersindical Valenciana, junt a desenes de sindicats, entitats, plataformes i partits polítics, és una de les entitats promotores de la iniciativa que va sorgir a l'estiu de 2013.

Des del País Valencià dues columnes de persones conflueixen en Madrid. Una des de les comarques d'Alacant i una altra des de València i Castelló.

La columna de Castelló-València va eixir diumenge 9 de març. La columna d'Alacant ho va fer el dilluns 10 de març,

Totes dues conflueixen a Tarancon, per arribar a Madrid el dia 22 de març. En aquesta ciutat se sumen a la marxa moltes persones per fer les darreres etapes caminant.

A més, milers de persones estan convocades el dia 22 de març a Madrid en trens, autobusos, cotxes particulars... per participar en la multitudinària manifestació d'eixe

Volem faena, pa i sostre per a tots i totes, perquè hi ha riquesa, vivendes i treball

dia. La manifestació ix des d'Atocha a les 17 hores i acaba a la Plaça de Colom.

La Comissió Estatal de la Marxa de la Dignitat ha organitzat accions per als dies 22, 23, 24 i 25 de març. A més, no descarta la possibilitat de noves accions eixos dies o en el futur en funció de la resposta de la resposta del govern a aquesta mobilització.

Finalment, fem una crida a la vostra participació activa en tot el procés de la Marxa de la Dignitat. Podeu fer-ho donant publicitat a la iniciativa; incorporant-vos als grups de treball del vostre barri o poble o a la columna que anirà caminant a Madrid o viatjant a Madrid el 22M. Si voleu acudir en autobús trobareu tota la informació en la web del Sindicat: <http://intersindical.org/campanyes/22m>.

ENSENYAMENT PRIVAT CONCERTAT

Signat l'acord parcial del conveni col·lectiu autonòmic de discapacitat

L'acord no suposa millores per als treballadors/res i va en detriment dels usuaris i famílies de la gent d'aquest col·lectiu.

Allioli

El passat dia 17 de desembre de 2013 es va arribar als acords parcials següents, que van entrar en vigor el dia 1 de gener de 2014.

El motiu va ser, essencialment, poder prorrogar fins al dia 31 de març de 2014 la ultraactivitat del VI Conveni Laboral Autonòmic de Centres i Serveis a Persones amb Discapacitat de la Comunitat Valenciana amb la finalitat d'arribar a tancar l'acord referent al text del VII Conveni.

Aquest acord parcial del sector es basa en els següents punts:

1. Ultraactivitat de l'1 de gener de 2014 al 31 de desembre de 2014.
2. S'estableix una nova classificació professional basada en grups professionals de conformitat amb les previsions i la redacció del treball realitzat per la comissió negociadora i que s'introduirà en el text del conveni.
3. Complement IT: per a totes i tots aquells treballadors/res als quals s'aplica la taula general i la dels

col·legis d'educació especial, es modifica l'article 38 del conveni, paràgraf primer, i s'estableix que els treballadors/res en situació d'incapacitat temporal per contingències comunes, exceptuant les baixes per malaltia greu, intervencions quirúrgiques amb o sense hospitalització, accident de treball, rebran el complement següent:

■ Durant els tres primers dies de la baixa, el complement necessari fins a completar el 50% de la seua retribució total.

La patronal aprofita la conjuntura econòmica actual per a tensar de manera descarada les seues exigències en la negociació

■ Des del quart dia fins l'vinté dia de la baixa, el complement necessari fins al 75% de la retribució total.

■ Des del vint-i-uné dia fins al tercer mes inclòs des de l'inici de la baixa es completarà fins al 100% de la seua retribució total.

4. Antiguitat: per als treballadors/res als quals se'ls aplica la taula general, se suspén amb caràcter general la meritació per a l'adquisició de triennis de l'article 57 durant 12 mesos, en el període comprés entre l'1 de gener de 2014 i el 31 de desembre de 2014.

5. Distribució de la jornada setmanal: article 35, paràgraf 4t: En residències i pisos tutelats, així com centres específics per a malalts mentals crònics la jornada del personal d'atenció directa serà de 37,5 hores setmanals amb un còmput anual de 1.612 hores.

6. Setmana Santa i Nadal: l'article 37, paràgraf 2n queda redactat de la següent manera:

En els serveis de caràcter residencial, el personal gaudirà de 13 dies laborables de descans preferentment durant els períodes de Setmana Santa i Nadal. Si no fóra possible gaudir-los en aquests períodes es podran gaudir en altres períodes, i queda clarament fixat en el calendari laboral de cada any, ajustant-se al compliment anual de les 1.612 hores.

7. Pròrroga del conveni: s'acorda prorrogar fins al 31 de març de 2014 la ultraactivitat del VI Conveni Laboral Autonòmic de Centres i Serveis a Persones amb Discapacitat de la Comunitat Valenciana, a fi de tancar l'acord sobre el text del VII Conveni Laboral Autonòmic de Centres i

Serveis a Persones amb Discapacitat de la Comunitat Valenciana.

8. Ambdues parts acorden que es procedisca a la subscripció final del text del VII Conveni Laboral Autonòmic de Centres i Serveis a Persones amb Discapacitat de la Comunitat Valenciana abans del proper 31 de març de 2014.

9. Als efectes econòmics queden suspeses la disposició addicional primera i la disposició final de l'actual conveni per als apartats 3, 4, 5 i 6 del present acord.

STEPV pensa que el banc de la patronal s'ha aprofitat de la mala conjuntura econòmica actual al País Valencià per a tensar de manera descarada les seues exigències en la mesa de negociació. Aquest acord parcial manca de millores per als treballadors/res del sector de la discapacitat en detriment dels usuaris i les famílies de la gent d'aquest col·lectiu.

Cal destacar dos punts de l'acord onensem que no haurien d'haver cedit els sindicats en mesa i que considerem d'especial rellevància per la seua transcendència futura:

El primer punt la regularització de les IT (baixes) que s'aplicà en el 2012 al funcionari de pública i treballadors/res de la concertada on sobtadament s'ha esmunyit de manera natural en aquest acord. Al nostre entendre s'ha establert un precedent, ja que l'incorpora, i el dota, doncs, del marc legal necessari; crea així la necessitat de continuar amb aquesta regulació del Complement d'IT quan se signe el VII Conveni de Discapacitat cap a l'1 d'abril de 2014.

El segon punt és la congelació de l'antiguitat. Els triennis deixaran d'abonar-se al personal dels centres de discapacitat durant els 12 mesos que dure l'acord, la conseqüència: es perdrà poder adquisitiu durant aquest temps.

L'acord està publicat amb la resolució de 16 de gener de 2014, de la Sotsdirecció General de Relacions Laborals de la Direcció General de Treball, Cooperativisme i Economia Social, per la qual es disposa el registre i publicació de l'Acord Parcial en el Conveni Col·lectiu de Centres i Serveis d'Atenció a Persones Discapacitades de País Valencià.

Informació sobre les demandes de la paga extraordinària de Nadal de 2012

El sector de concertada d'STEPV va llançar una campanya a la primeria de l'octubre per instar a actuar a tot aquell docent que volguera recuperar els diners que Educació ens havia llevat.

Allioli

El Decret Llei 6/2012 de 28 de setembre [aplicació al País Valencià del RD 20/2012 de 13 de juliol] ens retallava la paga extra de Nadal de 2012 en els mateixos termes que al funcionari públic.

El sector de concertada d'STEPV va posar en marxa una campanya a la primeria de l'octubre per instar a actuar a tot aquell docent que vol-

guera recuperar els diners que la Conselleria d'Educació ens havia llevat. Calia interposar una reclamació a títol individual a l'Administració abans que prescriguera amb data de 23 de desembre de 2013, ja que les quantitats a reclamar prescriuen al cap d'un any en l'ensenyament concertat.

Arribats a aquest punt i després de ser assessorats pel Serveis Ju-

rídics del nostre sindicat, el secretariat nacional de privada ha considerat necessari iniciar el segon pas, una vegada transcorregut el termini de contestació de la Conselleria i sense obtindre cap resposta d'aquesta.

Aquest segon pas del procés conté dues vies procedimentals i cal que en triu una:

Primera via procedimental. Inter-

posar una demanda judicial que anirà directament contra l'Administració i l'empresa. Si no demandem el centre la conseqüència seria que el juí (que en principi seria cap a 2015-2016) s'hauria de suspendre, ja que el jutge ens obligarà a demandar el centre [*litis consocio passivo necesario*] la qual cosa suposarà que el juí s'ajorne de 6 a 7 mesos més en el temps. En aquesta via, el procés de demanda costa 56 euros per a totes i tots aquells que no siguin afiliats. Per a l'afiliació el procés de demanda és gratuït.

La **segona via procedimental** que aconsellem consisteix a tornar a interposar reclamació a l'Administració abans del 23 de desembre de 2014 per interrompre el termini de prescripció d'un any a l'espera de la resolució judicial del recurs

contenciós interposat pel sindicat contra el Decret Llei 6/2012 de 28 de setembre.

Les conseqüències

Si optem per la primera via i decidim no esperar i demandar, el jutge pot decidir a favor de cobrar tan sols la part proporcional que són els 44 dies on ens eixia a cada un de nosaltres una quantitat determinada. Perdre, doncs, la part subsidiària que també està inclosa en la reclamació. Ja que encara no sabem com haurà quedat el contenciós interposat pels companys de pública.

Si optem per la via de la pròrroga de la reclamació haurem de presentar cada any abans de la paga extra de Nadal el model de reclamació i esperar a veure què passa amb el contenciós.

Josep Joan Miralles Torlà, rep el premi Fundació Càtedra Soler i Godes a la Innovació Educativa 2013 de Castelló

Josep Joan Miralles Torlà, segon per l'esquerra, en la recepció del premi de la Fundació Soler i Godes d'enguany.

Victòria Oliver

L'escola i ell potser estaven predeterminats a trobar-se perquè va nàixer pany per pany a la casa de la mestra i a pocs metres de l'escola. Se sent hereu del mestre que va tindre de petit, de tot aquell professorat que viu intensament la seua vocació i el seu treball.

Començà fa més de trenta anys en la cooperativa el Rogle de Castelló, fent ensenyament en valencià perquè uns pares i mares, creien en una escola valenciana quan encara no podia ser escola valenciana. Amb la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, va ser dels primers mestres que van anar de nord a sud d'aquest país ensenyant la nostra llengua. Més tard la seua trajectòria com a mestre el va portar a poblacions com Benicarló, Elx, Vistabella, Castelló, i ara, després de passar alguns cursos com a assessor del Cefire de Castelló, es troba a l'Alcora com a mestre de formació de persones adultes al CFP Tirant lo Blanc.

Sempre ha intentat ser fidel a una mena de decàleg personal: creu en una escola pública perquè garanteix el dret a l'educació de totes les persones sense distinció,

una escola valenciana arrelada al medi i investigadora que coneix i valora el territori i el seu bagatge social i cultural; una escola participativa, crítica, socialment activa per a compartir tots i cada un dels problemes, dels reptes, dels somnis i dels encerts de la comunitat en què viu i a qui ha de servir; una escola que ensenye a pensar, a reflexionar, a indagar, a comparar, a argumen-

perquè aprenem de moltes maneres i en moltes situacions i tots els aprenentatges són de profit.

És un mestre a peu d'aula que s'apassiona a compartir els seus coneixements amb l'alumnat, que s'alegra en veure reeixir aquells i aquelles que han vingut derrotats, desanimats, exclosos del sistema i ara somriuen i se senten acollits i valorats.

Com a treballador de l'ensenyament es mostra indignat i crític perquè aquells que han de donar llum, donen fum, perquè la llengua, privada de mitjans de comunicació, queda empobrida per falta d'un ús social i perquè s'ignora la realitat de la formació de persones adultes i la volen entendre com a expenedora de títols de secundària, pensant que amb un títol ja no seran persones en risc d'exclusió social. No és partidari d'una nova llei d'adults, sinó a favor de desenvolupar i esmenar l'actual per adaptar-la al temps d'ara. El que veritablement l'escola necessita és més recursos humans i materials, més inversions, més investigació i en definitiva ser escoltats com a docents i com a alumnat perquè som la part protagonista d'aquest assumpte.

Un mestre a peu d'aula que s'apassiona a compartir els seus coneixements amb l'alumnat

tar, a prendre decisions; una escola democràtica, que integre a tots i totes. Creu en l'escola com a comunitat que aprèn conjuntament i es troba de gust en aquest aprenentatge més enllà de portes i parets. L'educació és, per a Josep, un procés d'aprenentatge en què l'alumnat és el protagonista i que al mateix temps pot aprendre d'aquest, així com de companys i companyes,

Tudi Torró Ferrero: inspectora, mestra, companya

La nostra companya i col·laboradora, Tudi Torró Ferrero, rep el premi Vicent Ventura, que atorga la Universitat de València, a la seua trajectòria cívica, democràtica i de compromís amb la llengua i cultura valencianes. La companya *Assumpció Boix Guilló* ens en fa el perfil.

Tudi ha sigut mestra, assessora de valencià de la Conselleria, inspectora d'Educació, professora de la Universitat d'Alacant, escriptora de llibres de text i articles científics, però si n'haguérem de destacar alguna cosa seria la seua fidelitat a la llengua, cultura i poble valencià.

Les primeres vegades que vaig coincidir amb Tudi va ser a Elx, quan vingué a treballar com a mestra a finals dels setanta, i de seguida s'involucrà en el grup de treball que es formà per fer una escola d'estiu a Elx. En aquest grup, que en dos cursos va tirar avant la realització de les trobades d'estiu a Elx, es van crear uns llaços molt forts entre les persones que defensàvem l'educa-

ció pública, la llengua i la cultura valenciana, la normalització de la llengua com a eina d'aprenentatge, els programes d'immersió en valencià des de l'educació infantil. Tudi fou una part fonamental en aquest treball.

Cada any, en l'escola d'estiu hi havia un seminari d'immersió lingüística, coordinat per ella, i on participaven tots els centres que començaven a treballar-hi. Les conclusions es lliuraven a les autoritats, local i autonòmica, a tots els centres, etc. Els sindicats, especialment STEPV, se'n feia ressò per a incorporar-les als seus programes, i defensar les propostes davant les administracions.

Quan es va fer càrrec de l'Assessoria de Valencià, començà a organitzar jornades de treball amb persones que aportaven noves visions sobre l'ensenyament de la primera i segona llengües, dins els programes d'immersió.

Tudi ens va fer conèixer, entre d'altres, Josep M. Artigal (*Com fer descobrir una nova llengua*), o Ignasi Vila, de la Universitat de Barcelona, que van fer cursos a Elx. També s'hi organitzaven visites a centres on ja estaven començant a fer ensenyament en valencià: un grup del Baix Vinalopó anà a Alcoi a vore com treballava la nostra companya Mila Llorens, en el centre de Batoi, i a l'altre curs començarem a fer immersió en valencià a Crevillent i diferents centres d'Elx.

Ens consta que aquesta tasca l'ha seguida fent en totes les comarques on ha estat com a inspectora, i on ha treballat, perquè els consells escolars municipals i de centre demanaren l'obertura de noves línies d'ensenyament en valencià i programes d'immersió. I com ella ha comentat tantes voltes: "És que jo em crec que aquests programes són el millor perquè els xiquets i xiquetes puguen expressar-se en les dues llengües". Aquesta seguretat és la que li ha donat ànims per superar totes les dificultats que també ha trobat en el camí, tenint clar que el valor de l'objectiu final era més important que els entrebancs del camí.

Tudi també participà des del principi en la constitució de l'associació El Tempir, a Elx, que té com a objectiu la defensa i l'impuls de la nostra llengua i cultura, i que ha sigut una de les impulsores en la comarca, junt amb les associacions de Santa Pola, Crevillent i Guardamar, de les Trobades de les Escoles Valencianes.

Ha escrit llibres de text per a primària i secundària, i els seus articles sobre els programes bilingües i plurilingües estan en diverses revistes científiques i de recerca.

La seua relació amb STEPV ha sigut contínua, com a afiliada, participant en diverses de les trobades, escoles sindicals, etc. Ha sigut representant del sindicat en el Consell Escolar Valencià, i participa en l'Allioli amb una columna des de fa molts anys.

Voldriem ara recordar algunes de les característiques de la seua personalitat que li han permés incidir en tots aquests camps i, al mateix temps, seguir sent una persona propera i accessible: és una dona molt treballadora,

Una dona treballadora, que sempre ha buscat la solució als conflictes i ha orientat cap a la millor solució

ra, que difícilment donarà un no per resposta, i que tant en la seua tasca com a inspectora com en altres situacions, sempre ha buscat la solució dels conflictes, interessant-se per tots els aspectes de la realitat i orientant cap a la millor solució.

Aquesta dona, que treballa nit i dia si cal, també té un gran cor per a escoltar els altres, i defensar allò en el que creu.

Enhorabona Tudi pel premi absolutament merescut. Et desitgem que seguisques treballant així amb tants d'ànims molt de temps, i recordant Salvador Espriu, "En la pau, en el treball, en la difícil i merescuda llibertat."

"Imaginant personas", lema del Congrés Internacional d'Educació

Els dies 24, 25 i 26 d'abril d'enguany se celebrarà a València el Congrés Internacional d'Educació organitzat pel Centre de Filosofia per a Xiquets de País Valencià, amb el títol "Imaginant personas". Durant aquests dies els mestres i professors de tot el país i de Sud-amèrica es reuniran per imaginar una altra educació possible. El fil conductor de la trobada serà la filosofia entesa com a eina del pensament crític, creatiu i afectiu. Des dels anys noranta el Centre de Filosofia per a Xiquets treballa al País Valencià, per elaborar projectes i formar professors de tots els nivells educatius.

Per a més informació sobre les nostres idees i metodologia entreu en la pàgina web: www.filosofiaparaninosvalencia.es

NATURA VALENCIANA

La digital (I): una llarga història d'encerts i desencerts

JOAN PÉREZ ALBERO

Durant milers d'anys els homes van patir una malaltia molt estesa que unflava el cos, els braços i les cames fins al punt d'immobilitzar-los, oprimia els pulmons i dificultava la respiració i, finalment, conduïa a la mort. Aquesta malaltia aquosa era l'*hydrops*, que és coneguda més comunament com a hidropesia.

A tot Europa els camperols i els botànics coneixien una planta de moltes fulles i flors en forma de campana que a Anglaterra es denominava guant de rabosa; els escocesos la coneixien com a dits de sang; a França era coneguda com a dits de la verge; i els alemanys l'anomenaven caputxa de dit o didal, i que, a poc a poc, les tendències llatinitzants en la botànica la van convertir en *digitalis*. Doncs bé, aquesta planta, la digital purpúria o didalera (*Digitalis purpurea*), era emprada per molta gent, gens entesa en medicina, per a curar la hidropesia mentre que la medicina tradicional no l'acceptava. Sens dubte,

un bon exemple de desavinença entre el coneixement etnobotànic i la ciència oficial del moment.

A mitjan s. XVI, el metge i botànic Leonhart Fuchs, un dels pares de la farmacognòsia, a qui devem, per cert, el mot *fúcsia*, per haver-se batejat en el seu honor una planta ornamental americana amb flors de color roig obscur, va fer una descripció de la digital purpúria en què assenyalava als metges les aplicacions: "Dissipar la hidropesia, alleujar la inflamació del fetge i, fins i tot, provocar la menstruació." Però aquest observador, malgrat els seus amplis coneixements de medicina, va ser considerat com un simple herborista i els grans metges del seu temps no li feren massa cas.

No va ser fins al s. XVIII que la digital purpúria va ser acceptada per les farmacopees europees gràcies a diversos testimonis, com ara el de l'herborista anglès William Salmon, el qual afirmava, erròniament, que la planta

curava "la tisi o consumpció", en referència a la tuberculosi. Cal tindre en compte que ningú, en aquella època, no sabia distingir entre la hidropesia de pit, que la digital purpúria millora ràpidament, i la tuberculosi, que aquesta planta no cura.

William Withering (1741-1799), metge de professió i botànic per enamorament, va ser qui, després d'una llarga experiència plena de casualitats, encerts i errades, avinences i desavinences, va donar l'espenta quasi definitiva perquè la digital purpúria ocupara el lloc que li corresponia, pers mèrits propis, en la medicina; i tot això de la mà d'Erasmus Darwin, avi de Charles Darwin, el pare de l'evolucionisme, el qual va introduir Withering en la Lunar Society, club de discussió de prominents intel·lectuals que es reunien regularment entre 1765 i 1813 a Birmingham. Però aquesta part de la història que estic narrant la deixaré per a un pròxim capítol.

INTERNACIONAL

STEPV en el Fòrum Social Mundial

El Sindicat va prendre part, junt amb companyes i companys de l'STEI i dels STES, en el Fòrum Mundial d'Educació, que va tindre lloc els dies 21, 22 i 23 de gener a la ciutat de Canoas (Rio Grande do Sul, Brasil).

Allioli

Més de tres mil assistents d'arreu del Brasil, de diversos països de l'Amèrica Llatina i d'altres indrets del món van participar activament en totes les activitats de l'FME 2014.

STEPV va assistir a l'FME, com ho ha fet des que va començar a celebrar-se, l'any 2001, per debatre sobre la situació de l'ensenyament; coordinar les actuacions amb altres entitats socials i educatives i dissenyar estratègies unitàries per combatre el neoliberalisme en l'educació. En aquest sentit, el Sindicat

aposta per impulsar aquest espai unitari de reflexió, d'anàlisi i de coordinació de moviments educatius, sindicats i persones. Un espai plural i divers que serveix, sense cap dubte, per a traçar l'agenda de la lluita per l'escola per a totes i tots. Per això, no poden entendre com molts sindicats i entitats d'arreu del món no valoren aquestes iniciatives tan enriquidores ni hi participen.

Aquesta convocatòria de l'FME tenia com a lema "Pedagogia, regió metropolitana i perifèries". A més, es van estructurar sis àmbits

El Sindicat aposta per impulsar aquest espai unitari de reflexió, d'anàlisi i coordinació

de treball: Pedagogia, territoris i resistències; Gestió democràtica: l'educació com a dret humà; Educació, medi ambient i sostenibilitat;

Educació, drets humans i cultura de pau; Educació com a paradigma emergent; i Educació, diversitat i inclusió.

Diverses persones del món educatiu i social van intervenir en les activitats: Maria de Rosario, ministra de Drets Humans del Brasil; Marcelo González, del secretariat de la Confederació Educadors Americans; Claudir Nepolo, president de la CUT del Brasil; Moacir Gadotti, de l'Institut de Paulo Freire; Guadalupe Jover, de Ciudadania por la Pública de l'Estat espanyol; Jaume Martínez Bonafé, de la UVEG; Leslie de Campaner, d'UMAR; Salete Valesan, de la secretaria executiva de FLACSO; Gema Celorio de Hegoa, d'Euskal Herria; Vicent Bataller, d'FMRP-PV; Alessio Surian de COFIR, d'Itàlia; Nelida Cépedes, de CEAAL; Alberto Croce de la Fundació CES de l'Argentina... A més, en representació del sindicat, hi vam participar Biel Caldentey

d'STEI i Vicent Maurí d'STEPV. Totes les activitats van estar coordinades per l'Albert Sansano, que representa el nostre sindicat en el Consell Internacional de l'FME.

La representació del Sindicat, tant en l'FME com en el Fòrum Social Mundial Temàtic, que va tindre lloc a Porto Alegre, va informar sobre: la situació educativa al País Valencià; la lluita educativa a les Illes Balears; la reforma educativa del govern espanyol; la campanya d'inaplicació de la LOMQE; les reformes sociolaborals aprovades pel govern espanyol i pels governs autonòmics, i les diverses lluites socials i laborals.

A més, vam participar en la manifestació que, tradicionalment, té lloc en l'FSMT i en les reunions dels consells internacionals de l'FME i de l'FSM. També es van fer contactes bilaterals i reunions amb sindicats i entitats socials que hi van participar.

ALLEGRO MA NON TROPPO

JOSÉ A. ANTÓN VALERO

L'educació que volem: III Trobada d'Experiències Educatives Transformadores

Organitzat per Entrepobles, amb el suport d'HEGOA i altres col·lectius, es va celebrar la III Trobada d'Experiències Educatives Transformadores, que va tindre lloc el 6, 7 i 8 de desembre de 2013 a Barcelona. Com ja vaig assenyalat en una altra ocasió, el postdesenvolupament, una vida vivible, l'ecologia, el feminisme, l'economia solidària han sigut els eixos que han articulat les propostes i accions que volen abordar la realitat educativa formal, no formal i informal des d'una perspectiva global i crítica. Amb les experiències seleccionades, es tractava d'extraure'n els elements educatius que ens ajudaren a repensar l'educació. Es tracta de bastir col·lectivament, des de les pràctiques i teories educatives, elements d'informació, reflexió i reacció ciutadanes que ens permeten avançar cap a propostes per a una acció educativa, que facilite la connexió entre el que és educatiu i la realitat social i global (<http://experienciasdetransformacion.entrepueblos.org/>).

Aquesta trobada està emmarcada, d'una banda, dins d'una línia de treball de l'Associació Solidària Entrepobles, plasmada en el projecte "El futur en les nostres mans: estratègia d'educació/acció per a una sostenibilitat activa

enfrent de la crisi global" i, per l'altra, com una activitat prèvia al IV Congrés d'Educació per al Desenvolupament. Canviant l'educació, per canviar el món. Per una acció educativa transformadora, que tindrà lloc el 9, 10 i 11 d'octubre de 2014 a Vitòria. (www.congresoed.org)

En la taula inaugural del divendres 6 de desembre, Alicia García i Jaume Martínez van inaugurar el debat amb el tema "Els desafiaments de l'educació, cap a la sostenibilitat de la vida". Seguidament més de 200 persones participarem activament en les experiències Xarxa d'escoles rurals per un Món Rural Viu (C-M); Ecomarcha pel Decreixement (Múrcia i diverses comunitats); Dret a un Habitatge Digne. La Murga (Catalunya); Tallers de transició per un món habitable per a tots (Catalunya); Xarxa d'escoles públiques actives "Vilamagore Endavant" (Catalunya).

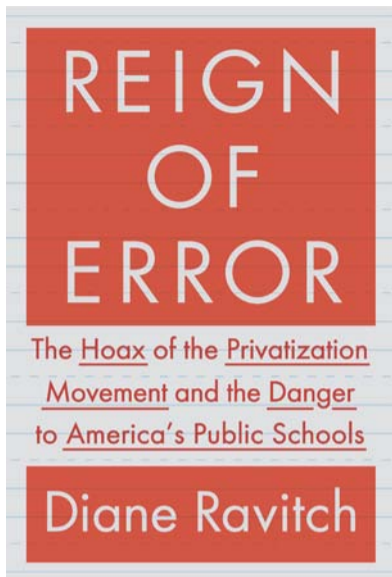
Aquestes activitats es van realitzar combinant-les amb una sèrie de taules de debat sobre Educació formal: competències i educació per al desenvolupament (Catalunya), Implantació del diploma en Desenvolupament Humà Sostenible (Castella i Lleó); Xarxa de centres d'educació lliures d'armes (Catalunya); la taula feminista: De les pròpies realitats a altres

realitats (Vilanova i la Geltrú); Construint feminisme des de treball en xarxa i els afectes (Sevilla); la taula ecologista: Projecte Hort City (PV), Xarxa d'hortos urbans comunitaris (Madrid); la taula comunitària: Viure Belén (Valladolid) i Cal Cases (Santa Maria d'Oló); la taula d'economia solidària: Comunitat autofinancera de dones de Vilafranca de Penedès, Obrim una finestra al món, EkonoMoVida (PV).

A més vam poder visitar sobre el terreny el barri de Sant Cosme al Prat de Llobregat, on es realitzava la trobada, en els seus propis protagonistes, entre els quals hi havia especialment l'associació de veïns i el grup d'associats per al treball sociocultural, comunitari i ambiental, GATS, ens van exposar les seues experiències educatives de resistència des del seu àmbit local.

Les organitzacions que hi participen són: Hegoa, Cala, Còrdova Solidària, VSF -Justícia Alimentària Global-, Interred, Comissió d'Educació d'Ecologistes en Acció (a escala Estatal) i Equalter, Agenda 21 Escolar, Comissió d'Educació de la Confederació Catalana d'ONGD, Comissió d'Educació de Cala Dona, Societat Catalana d'Educació Ambiental -SCEA, EdPac i Barrinar per a la Sostenibilitat (en el comitè organitzatiu local).

ESCRIT AVUI

Diane Ravitch
Reign of error
Random House, NYC, 2013

Diane Ravitch, de qui ja vam ressenyar en l'Allioli el seu anterior llibre, *The Death and Life of the Great American School System: How Testing and Choice Undermine Education* (2010), ha publicat al final de 2013 aquest *Regne dels errors* per demostrar que un sistema basat en la rendició de comptes a través de proves diagnòstiques i en una profunda voluntat privatitzadora, suposen un autèntic desastre per a l'escola. I demostra també com les desigualtats escolars, el que ací anomenem fracàs, són el correlat de la desigualtat social i d'una pobresa endèmica. Encara que referit al sistema educatiu nord-americà, els seus arguments són fàcilment traslladables al nostre sistema educatiu, embarcat en una reforma educativa, la LOMQE, inspirada en els mateixos supòsits privatitzadors i de retallades en l'escola pública. En *Reign of error*, Ravitch formula un projecte d'escola pública que és el que ens agradaria sentir formular de tant en tant als nostres ministres i conselleres d'educació:

En educació, sabem el que funciona: que donem a tots els xiquets i xiquetes les mateixes oportunitats que reben els fills i filles de les famílies més afavorides. A les llars amb recursos adequats, els nens reben avantatges que els permeten arribar a l'escola saludables i llestos per a aprendre. Pares

benestants i exigents demanen escoles amb plans d'estudi rics i diversos, amb personal experimentat, ben pagat, amb programes rics en arts, biblioteques, instal·lacions còmodes i en bon estat, i classes petites, amb un nombre reduït d'alumnat. Com a societat, hem de fer tot el que siga necessari per a estendre aquests mateixos avantatges als estudiants que no compten amb ells. Ni més ni menys.

Els nens necessiten classes públiques gratuïtes d'infantil que els ensenyen com socialitzar-se, com escoltar i aprendre, com comunicar-se bé, i la forma de tindre cura de si mateixos, mentre participen a través de la recerca joiosa i del joc en un aprenentatge que siga adequat a la seua edat i desenvolupament, i que contribuïska a construir els seus coneixements i el seu llenguatge.

Els nens en primària necessiten mestres que es fixen metes apropiades per a la seua edat. Han d'aprendre a llegir, escriure, calcular, i explorar la natura, i han de tindre un muntó de temps per a cantar i ballar i dibuixar i jugar i riure. Les classes en aquests graus han de ser prou petites, idealment menys de vint, perquè els estudiants reben l'atenció individualitzada que necessiten. Els exàmens en els primers graus s'han d'utilitzar amb moderació, no per a classificar els estudiants, sinó per al diagnòstic, per a ajudar a determinar

que saben i el que encara necessiten aprendre. Els resultats d'exàmens i proves diagnòstiques han de seguir sent un assumpte privat entre els pares i els mestres, i no s'ha de compartir la informació de cap estudiant en particular amb cap instància administrativa.

Quan els estudiants entren als graus superiors de primària i en la secundària han de tindre un pla d'estudis equilibrat que incloga no només la lectura, l'escriptura i les matemàtiques, sinó també les ciències, la literatura, la història, la geografia, l'educació cívica, i les llengües estrangeres. La seua escola ha de tindre un programa ric en arts, on els estudiants aprenen a cantar, ballar, tocar un instrument, unir-se a una orquestra o una banda, actuar en una obra de teatre, esculpir, o fer servir la tecnologia per dissenyar estructures, realitzar investigacions, o crear obres d'art. Cada estudiant ha de tindre temps per a l'educació física cada dia. El professorat ha de preparar els seus propis exàmens i utilitzar proves estandarditzades només per a fins de diagnòstic. Les classes han de ser prou petites per a assegurar que cada mestre coneix els seus estudiants i pot proporcionar el tipus de retroalimentació necessari per a enfortir la seua capacitat d'escriure, les seues habilitats no cognitives, el seu pensament crític i la seua visió matemàtica i científica.

ESCRIT AHIR

“Pensat i Fet” (1912-1972) o el valencianisme faller

FERRAN PASTOR I BELDA

En 1974, l'editorial Gorg dedicava un dels seus “quaderns” a les Falles. A més de la portada de Josep Renau i d'articles de diverses primeres espases (Sanchis Guarner, Fuster, Pere Riutort, Alfons Cucó...) dedicava una antologia d'homenatge a la revista fallera *Pensat i Fet*. Era el reconeixement del valencianisme més conseqüent a la publicació fallera que més havia fet durant dècades pel prestigi i l'ús del valencià. en aquesta mena de publicacions

Pensat i Fet va ser fundada per Josep Maria Esteve, Francesc Ramil i Ricard Sanmartí en 1912. Des del començament ja va barrejar els textos satírics i festius amb uns altres de més nivell i pretensions literàries. És significatiu que en el primer número de 1912 els cinc primers textos siguen, per aquest ordre, de Santiago Rusiñol, Maximiliano (sic) Thous, B. Morales San Martín, Vicent Burguet i Eduart (sic) L. Chavarri. Pel que fa a la seua importància en la normalització del valencià està tot dit informant de la xifra de la tirada de 1923; 50.000 exemplars! Per a fer-nos una idea del

que significa això pensem que del primer recull poètic de Carles Salvador de la postguerra *Nadal, flor cordial* (1943) es féu un tiratge de 600 exemplars, i era molt! Cal afegir que en anys tan difícils com la dècada dels quaranta la revista es va mantindre ferma en l'ús exclusiu del valencià i en la publicació d'articles, poesies, auques i altres gèneres d'escriptors i escriptores que l'usaven com a llengua nacional dels valencians: Xavier i Vicent Casp, Carles Salvador, F. Caballero Muñoz, Ricard Sanmartí, Martí Domínguez, Miquel Adlert, Enric Duran, Nicolau Primitiu, Bernat Artola, Sofia Salvador, Prudenci Alcón, Enric Soler i Godes, Almela i Vives, Josep Sanç i altres. I a més sense mancar-hi representació del Principat, com Joan Amades, o de Ses Illes com la del mallorquí Miquel Dolç.

Encara podríem afegir més serveis de *Pensat i Fet* a la causa. N'esmentaré només un que he trobat en el volum “Llengua i política, cultura i nació. Un epistolari valencià durant el franquisme” (1997). En una carta datada el febrer de 1944 Francesc Soriano, un valencianista

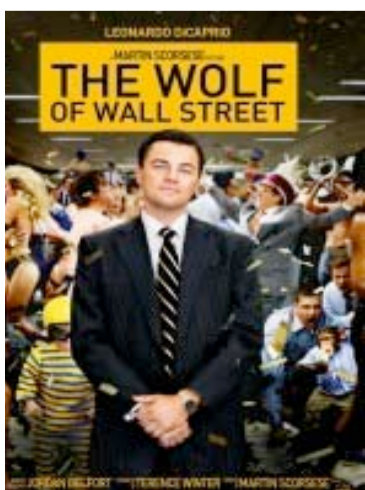
gerent de la Prensa del Movimiento a València (els diaris *Jornada* i *Levante*) comunicava a l'editor barceloní Josep M. de Casacuberta el següent: “Vosté sap com es va fer el viatge a Barcelona i com es va fer el llibre de versos d'en Casp [es refereix al recull poètic “Volar” (1943): Sanmartí, propietari de *Pensat i Fet*, va dedicar els guanys de l'any passat al llibre de versos i al viatge; perquè Sanmartí és senzillament un patriota. Es va editar el llibre; calia donar a conèixer Casp a Barcelona... i Sanmartí va pagar les despeses dels quatre.”

Així *Pensat i Fet* va esdevindre durant la postguerra un dels focus de resistència que els valencianistes feien servir. És el cas d'Ismael Rosselló antic membre de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Valenciana que escrivia coses com aquesta en el *Pensat i Fet* de 1960: “Si ell l'empra (el valencià) però no l'ensenyava als fills, cultivant-ne l'estudi i fent-ne l'idioma de la llar i d'ús preferent a tots els llocs, no es podrà dir d'ell amb justícia que siga un valencià exemplar per la seua lleialtat a la cultura vernacla.”

EN PANTALLA

L'obsenitat del diner

BEGOÑA SILES OJEDA

El lobo de Wall street

Direcció: Martin Scorsese
Interpretació: Leonardo DiCaprio, Jonah Hill, Margot Robbie, Matthew McConaughey
Guió: Terence Winter (basat en el llibre de Jordan Belfort)
Música: Howard Shore
Fotografia: Rodrigo Priete
Muntatge: Thelma Schoonmaker
Gènere: Comèdia negra. EUA. 2013

Blues Jasmine de Woody Allen, *La gran estafa americana* de David O. Russell i *El lobo de Wall Street* de Martin Scorsese han sigut estrenades aquest hivern en les nostres pantalles cinematogràfiques. Tres pel·lícules valorades pel públic i pels crítics. Tres pel·lícules amb una estètica i narrativa diferents, però igual d'estimulants per a la mirada de l'espectador. Tres pel·lícules amb un tema en comú en l'estructura de la trama: l'avarícia. Un dels set pecats capitals que, ja en el segle XV, el pintor el

Bosch va representar en el seu quadre titulat *Taula dels pecats capitals*, amb un jutge acceptant suborn de les dues parts en litigi.

Tres pel·lícules que parlen de l'avarícia en el seu component de la usura. La usura, aquesta manera d'utilitzar els diners per a obtenir-ne més, sense cap límit ètic. Un intercanvi monetari que la nostra societat nihilista i relativista d'alguna manera ha incentivat. Només cal veure com s'enriqueix la banca, la borsa i les grans corporacions.

De les tres pel·lícules, *El lobo de Wall Street*, basada en l'autobiografia del broker estafador Jordan Belfort, és la que millor reflecteix aquesta ànsia il·limitada d'un personatge que viu per a fer diners, caiga qui caiga i coste el que coste. Un personatge, Belfort, igual que tots els que treballen amb ell, amb un sol objectiu en la vida: fer diners, per a consumir, per a gastar, per a malbaratar. I, en principi, per a això serveixen els diners, perquè flúisca creant llaços socials.

El problema sorgeix quan aquesta fluència monetària, com ha ocorregut en la nostra època, s'ha convertit en una especulació financera obscena, on uns s'enriqueixen de manera impúdica arruïnant altres persones.

La càmera de Martin Scorsese ens mostra, amb el mateix ritme pulsional amb què actua el protagonista, aquests milionaris usurers que viuen contentíssims de si mateixos i no els preocupa gens ni miqueta la consciència. Aquests personatges que la nostra societat ha col·locat com a herois, com a “falsos herois”, en realitat –recordem Mario Conde, Jesús Gil, Jaume Matas, Francisco Correa...–, que sense cap tipus d'honestat mostren el seu poder econòmic. *El lobo de Wall Street* descriu aquestes vides d'obsenitat monetària, on el diner és un fi, per convertir-ho tot i a tots en objectes de barata. Una vida en què el que és humà deriva cap a la irracionalitat obscena.

L'EDUCACIÓ QUE ENS UNEIX

STEPV subscriu el manifest "L'Educació que ens Uneix"

Davant el desmantellament sistemàtic de l'educació pública en tots els nivells i la perversió del concepte mateix d'educació a mans dels mercats, els integrants de la plataforma Stop Ley Wert (ATTAC, Juventud sin Futuro, Red IRES, Ecologistas en Acción, Movimientos de Renovación Pedagógica, Rosa Sensat, Yo Estudié en la Pública, Foro Mundial de Educación, etc.) impulsem la iniciativa ciutadana L'Educació que ens Uneix.

Perquè considerem que l'educació, perquè siga entesa com a tal, ha de ser pública, democràtica, inclusiva, coeducativa, científica, ecològica i laica:

NO ACCEPTEM

- 1 Una educació desvinculada de les atencions de la vida, que gira l'esquena als greus problemes de la humanitat, que separa les persones del seu territori i reprodueix, i genera injustícies socials i ambientals.
- 2 L'educació com a simple ensinistrament de mà d'obra, consumidors i clients.
- 3 Que siguen les organitzacions de tall exclusivament economicista (OCDE i CEOE) i religioses (Conferència Episcopal) les que decidisquen els continguts escolars i com avaluar els sistemes educatius.
- 4 Una educació concebuda en termes de competitivitat i rànquing, i molt menys com a ferramenta d'exclusió escolar i social.
- 5 La segregació escolar en funció de variables acadèmiques, econòmiques, religioses, culturals, lingüístiques i la consegüent fragmentació social des de la infància.
- 6 La recentralització de les polítiques educatives, que provoquen: a) Pèrdua de democràcia en els centres. b) Dificultat en la tasca de mestres i professors, ara al servei del dictat de les revàlides i c) Reducció de les comunitats autònomes de les competències adquirides en matèria educativa.

PROPOSEM

- Una educació transformadora que treballa des de la comunitat i des del territori, que crea una xarxa de persones compromeses en la construcció d'una societat més justa i més respectuosa amb la Terra.
- Una educació que respecte els drets de la infància i la joventut, i atenga la dimensió afectiva i ètica de les persones; que done resposta a la necessitat humana d'investigar i de crear, i el fi de la qual siga el desenvolupament d'una ciutadania crítica, responsable i compromesa.
- Que la comunitat educativa i la societat en conjunt siguen els que decidisquen què, com i per a què ha de ser l'educació dels nostres fills i filles.
- Una educació compensadora de desigualtats; una educació que aposte pel treball en equip i la construcció col·lectiva de coneixement.
- Recuperar el valor de la diversitat entesa com a riquesa: la diversitat de cultures, de llenguatges, de propostes, de persones, és requisit indispensable per al desenvolupament humà i la construcció d'una societat solidària i cohesionada.
- La devolució de competències a la comunitat educativa, al professorat i a las comunitats autònomes.

Suma-hi la teua veu en www.laeducacionquenosune.org

EL MORTER

JOAN BLANCO PAZ

Les eleccions sindicals i la didàctica de l'acordió

Escrivia Machado allò de viure "entre una España que muere y otra España que brota" i el mateix podríem dir del sindicalisme en l'ensenyament: entre el sindicalisme tradicional rígid i poc participatiu, i un altre que cada dia badalla amb més frescor i rotunditat.

Si en el passat les experiències sindicals que escapaven al control del sindicalisme tradicional es limitaven a col·lectius concrets, com el professorat interí, sectors de secundària, professionals d'alguna especialitat... ara observem que són col·lectius que representen globalment el sector educatiu els que s'organitzen en forma de marees, coordinadores d'assemblees...

Fins ara, aquests moviments no han entrat en col·lisió amb els sindicats tradicionals, ni tampoc han volgut convertir-se en la seua alternativa, però una part considerable de les persones que els componen tenen o han tingut un passat d'afiliació en aquest sindicalisme i no creuen en la possibilitat de decidir les coses que els afecten en aquests sindicats o bé no hi han estat afiliades mai, en part per aquesta impossibilitat de participar de les decisions.

A hores d'ara, la senda per on transita el sindicalisme tradicional està tan plena de clots que cada vegada és menys transitable i atractiva per a qui aspira a alguna cosa més que a seguir les directrius de les direccions sindicals i participar testimonialment en uns congressos controlats pels aparells sindicals. Moltes coses canviaran els propers anys en el sindicalisme, i l'aparició de moviments alternatius emergents que abasten l'espai sindical, cívic, social... globalitzadament, n'és un bon preludi.

L'ensenyament, però, ha tingut la seua pròpia experiència. L'origen del nostre sindicalisme està en moviments assemblearis que renunciaren a integrar-se en els models sindicals clàssics per crear-ne un altre de singular, d'unitari, d'obert, de democràtic i de pluralista. Els STE són els hereus d'aquella experiència històrica i, d'acord amb la seua pròpia definició, la part del moviment sindical que millor pot compatibilitzar allò que garanteix una estructura sindical estable: defensa jurídica, assessorament professional i laboral, canalització de les reivindicacions en la mesa de nego-

ciació... amb la integració i complementarietat amb els nous moviments apareguts els darrers anys, que rebutgen el segrest de la capacitat de decidir i desconfien de les direccions sindicals per la seua passivitat per a organitzar la resistència.

Parlava en el anterior número del moviment de la manxa de l'acordió, que s'obri i es tanca compassadament, mantenint i incorporant la frescor del moviment assembleari amb la pervivència de les estructures sindicals necessàries per a l'acció sindical diària. Vénen les eleccions sindicals, un moment idoni per a confrontar idees i sotmetre-les a la consideració de treballadores i treballadors, però també un moment idoni per a aventurar noves alternatives al sindicalisme tradicional, i també als STE en la mesura que algun col·lectiu els identifique amb l'altre sindicalisme.

No cal inventar allò que ja existeix. Hi ha un model sindical que "badalla" des de fa vora quaranta anys. És necessari fer didàctica amb l'acordió i oferir i compartir el nostre model sindical.

D'això, però, ja en parlarem en el proper número.

Les eleccions sindicals són un moment idoni per a confrontar idees..., però també per a aventurar noves alternatives al sindicalisme tradicional